

MARIDALEN

1986-87

R. Andresen peker på N på takstein fra Slättebråtan. Steinen er laget på Nes teglverk i Maridalen for minst 100 år siden, kanskje 150.

MARIDALEN 1986/87

Referanseangivelse: Maridalens Venners årsskrift 1986/87.

Publiseringsår: Sommeren 1987.

Utgiver: Maridalens Venner.

Ansvarlig redaktør: Sheldon Reinholdt.

Omslagsbilde: Utsikt nordover Dausjøen.

(Foto: S.Reinholdt sept. -86)

Innhold

Golfklubben anker avslaget og myndighetene vinger . . .	2
Maridalsspillet 1987	5
Da trollsønnen dro på frierføtter	7
Langs dyretråkk og ubrukte stier	9
Muslinger i Maridalen	24
Slekta fra Slåttebråtan	27
Vern mot markasdeleggelse	34
Den grønne liste	37
Verneområde Mellomkollen, Maridalen m.m.	39
Vern av Mellomkollen	43
Hogst NV for Mellomkollen	47
Botanisk undersøkelse av verneverdier	50
Korrespondanse med Skogvesenet	54
Vedtekter for Maridalens Venner	57
Vedtekter for Maridalsspillet	59
Årsberetning for Maridalens Venner 1986	61
Regnskapsåret 16/11 1985 - 15/11 1986	64
Styrets sammensetning m.m.på omslaget innside bak	

Golfklubben anker avslaget og myndighetene vingler

Styret har ordet.

I slutten av forrige århundre vokste byen vår sterkt. For å sikre byen drikkevann av høyest mulig kvalitet og i tilstrekkelige mengder foretok kommunen i begynnelsen av vårt århundre store oppkjøp av gårder og skog rundt Maridalsvannet og oppover dalen.

Maridalsvannet ble byens hovedbasseng.

Etter sammenslutningen av Oslo og Aker i 1947, ble også vannforsyningen koordinert. Også for storbyen med stadig nærmere 500 000 innbyggere pekte Maridalsvannet seg ut som hovedbasseng og hovedkilde.

De ansvarlige myndigheter fant det nødvendig med stadig nye tilstramminger for å redusere bosetning og aktiviteter i Maridalen. Forbudet mot husdyrhold kom i 1967, og en større rivningsplan skulle gjennomføres i begynnelsen av 1970-årene.

Rivningsplanen ble likevel redusert etter sterk motstand fra mange hold og etter ny faglig vurdering.

Men siden vannkvaliteten ikke holdt høyt nok nivå, ble det bygd et veldig renseanlegg innsprengt i fjellet øst for sydenden av Maridalsvannet.

For tiden dekker Maridalsvann ca. 70 % av Oslos drikkevannsbehov, men kan for perioder dekke 100 %.

Oslos gode kvalitets- og forsyningssituasjon har gitt muligheter for å hjelpe nabokommunen Ski som har vanskeligheter med å skaffe nok vann på grunn av sterk vekst i de senere år.

De ansvarlige instanser for at Oslos vannforsyning både er tilstrekkelig og ren nok hviler på Vann- og avløpsverket, Stadsfysikus og politikerne.

Andre kommunale myndigheter arbeider ut fra andre forutsetninger og interesser når det kommer opp spørsmål som vedrører Maridalen.

Således foretok Park- og idrettsvesenet i 1980 en analyse og vurdering av et ca. 400 mål stort område vest for sydenden av Maridalsvannet og opp mot Brekke og Maridalsveien. Av dette var ca. 170 mål dyrket mark, mens resten var ordinær skogsmark og tidligere jorder som var gjenvokst eller tilplantet.

Park- og idrettsvesenet analyserte og vurderte området med henblikk på opparbeidelse til golfbane, men uttalte samtidig at " - - - Golfbanen vil bryte med vedtatte planer om å beholde Maridalen som jordbruksdistrikt. - - - "

Initiativet til ovennevnte vurdering kommer muligens fra golfinteresserte som har uttalt at

" - - - Fra 1969 har vi kjempet for å få et golf-anlegg i Maridalen. - - - "

Etter hvert som saken ble behandlet i kommunale og andre instanser med forskjellige holdninger til saken, skrumpet hele det store prosjektet inn til en slag-treningsbane med boder/klubbhus og parkeringsplass på steinlager-plassen, etter Oset renseanlegg, i skogen NV for Brekkekrystet. Arealet var nå på "bare" 20 - 25 mål.

Men da Oslo formannsskap fikk saken til behandling i sitt møte 8/5-86 ble det "Nei" også til dette prosjektet med 11 mot 10 stemmer.

Av momenter som var utslagsgivende for flertallet, kan nevnes :

" - - - Stadsfysikus mener det vil være riktigst å avvente verneplanarbeidet for Maridalen før man tar stilling til et golfanlegg i Maridalen. - - - "

På enkelte hold i kommunen den gang var det også uttalt frykt for at et ja til treningsbane i realiteten var et ja til planene om full golfbane. Det ville bli vanskelig å si nei til full utbygging.

Det virker ganske utrolig at formannskapet med bare 1 - en - stemmes overvekt slo ring om det arbeid som tidligere politikere og etater nøysommelig hadde sikret gjennom ca. 100 år, nemlig tilnærmet full kontroll over tilsigsområdene til byens hovedmagasin for drikkevann.

Man var på nippet til å øke aktiviteten og forurensningsmulighetene i et område hvor de 3 arbeiderboligene på Stubberud var revet bare ca. 10 år tidligere.

Golfspillerne lyktes nesten.

Det er interessant å legge merke til at Norges golf-forbund, da de skjønte at det muligens kunne bli avslag på treningsbanen, i et brev av 14/3-85 til Oslo formannsskap uttalte: " - - - Man aner et nesten sekterisk miljøvernssyn i argumentasjonen fra Helserådets saksbehandlere. - - - "

- - - - -

Det ble umiddelbart klart at golf-spillerne ikke hadde tenkt å gi seg.

Allerede i 1981 hadde noen golf-spillere stiftet Maridalen golfklubb, og man hadde innledet et samarbeid med Nydalen Skiklub som var interessert i tomt til et klubbhus.

I brev av 17/6-86 anket Maridalen golfklubb formannsskapsavslaget av 8/5-85. I ankebrevet, som er stilet til ordføreren, står det blant annet :

" - - - Vi har fått opplyst at Skogstyret har vedtatt å la Nydalen Skiklub bygge et klubbhus ved det omsøkte treningsareal - - - "

" - - -, har vi hele tiden forhandlet med herr Odd Fløyemo i Nydalen Skiklub om i fellesskap å løse spørsmålet om klubbhus, slik at dette kan bli brukt av Nydalen Skiklub om vinteren og i golføyemed o.l. om sommeren.

Med de gode erfaringer man har fra Bogstad og andre skandinaviske golfanlegg er det meget hensiktsmessig at det tilliggende areal som vi har søkt om for golftrening om sommeren, kan tjene som start og inntakstområde på vinters-tid, - - - "

I innledningen til anken henvises det til et styre-medlems personlige konferanse med ordføreren.

Dette styremedlems brev av 16/6-86 til ordføreren er særlig interessant. Der står blant annet :

" - - - Jeg henviser til vår hyggelige samtale i Råd-
huset mandag 28.april 1986 vedrørende golf treningsareale
i Maridalen og vil på grunnlag av Deres oppfordring til
Maridalen Golfklubb om gjenopptagelse av klubbens søknad
av 8/5-85 om treningsanlegg ved Brekke. - - - "

" - - - Det er også et poeng at det på ingen måte i
første omgang er nødvendig å anlegge en full 18 hulls golf-
bane i Maridalen. - - - "

" - - - Jeg tror det i første omgang er viktigst å
å satse på et treningsanlegg i Maridalen hvor nye og gamle
kan få instruksjon, prøve seg og få en viss forståelse av
hva golf egentlig er. Senere vil sannsynligvis anlegg av en
9 eller 18 hulls golfbane komme av seg selv. - - - "

Nettopp det enkelte fryktet under saksbehandlingen
fram til 1985 sies nå rett ut av et styremedlem i golfklub-
ben. Man vil gå veien om et treningsanlegg for å få en
golfbane.

Golfklubbens ankeaktivitet har ført til at det er
startet ny saksbehandling i kommunen.

VÅR KONKLUSJON PÅ OVENSTÅENDE ER FØLGENDE:

Vi anser kommunens gjenopptagelse av golfanleggs-
saken som vingling.
Fagetatene og politikerne burde henvist til formanns-
skapets vedtak av 8/5-85 og dermed avvist anken.

Men Maridalens Venner står fast på sine standpunkter:

1. Verneplanarbeidet som Miljøverndepartementet i brev av 15/4-85 har bedt om, må påskyndes for å skape en endelig status for Maridalen. (Se vårt årsskrift 84/85 s.14)
2. Maridalen fra Markagrensen i sydenden av Maridalsvannet og nord til Mellomkollen-området er et sammenhengende kulturlandskap som er tidstypisk og udelelig.
3. Maridalen er primært en jordbruks- og skogsbygd som ikke må endres ved unødvendige tekniske inngrep eller omdisponeringer.
4. Golf- og andre idrettsanlegg er fremmedelementer for dalen. Dalen forbeholdes friluftsliv og idrett som ikke krever inngrep i kulturlandskapet.
5. Idrettsanlegg vil øke ferdsel og aktivitet slik at forurensningen av byens drikkevann øker.

April 1987

Maridalsspillet 1987

I år gjentar vi eventyrsuksessen fra 1986. "Prinsessa og Trollnøkkelen". De fleste av Maridalens Venner husker sikkert at fjorårets spill var dette eventyrspillet. De som trosset fjorårets ufysiske vær- og vindforhold vil også huske at eventyrspillet handler om kong Torvalds rike var nettopp Maridalen. Selve Maridalstrollet var også med og vi fikk se hvor det oppholdt seg. Prinsessa manglet heller ikke, hun ble lenket fast til Maridalstrollets bosted og måtte gjøre nytte for seg der. Men selvfølgelig, som i folkeeventyrene, har vi også i Maridalen Espen Skomakerstuen (les Espen Askeladd) som med sin geniale oppfinnsomhet maktet å befri prinsessa. Belønningen ble prinsessa og halve Maridalen.

Stykket var i fjor en gedigen suksess, det var noe for alle aldre, fra 3 år og oppover. Som nevnt ovenfor var været heller dårlig i fjor, vi måtte avlyse flere forestillinger, selve premiæreforestillingen regnet bort. Derfor var det mange som ikke fikk overvære Maridalsspillet 1986 og vi i spillstyret mener derfor det er riktig å gjenta fjorårets forestilling. I år har vi gardert oss mot dårlig vær ved å flytte spilletiden frem til juni, samtidig som spillet blir oppført fire helger etter hverandre. Alle vet at juni måned er å regne for regnfri og solrik, faktisk er det for lite regn i denne måneden sett ut fra jordbrukets ønsker. Men sett fra vår side er været i Maridalen nærmest ideelt på denne årstiden.

Vi ønsker alle Maridalens Venner velkommen til en hyggelig eventyrstund ved Kirkeruinene.

Ta med venner og bekjente. God forestilling.

Spilleplan:

Søndag	7/6	-87	kl. 1300	og	kl. 1600
Mandag	8/6	"	1300	"	" 1600
Lørdag	13/6	"	1600		
Søndag	14/6	"	1300	"	" 1600
Lørdag	20/6	"	1600		
Søndag	21/6	"	1300	"	" 1600
Lørdag	27/6	"	1600		
Søndag	28/6	"	1300	"	" 1600

Vi bruker buss nr. 18 A - Maridalen fra Jernbanetorget.

Avgangstider: Lørdag kl. 1500

Søndag kl. 1200 og 1500

Med hilsen

Eilev Granum
formann

Solveig Holm
sekretær

Da trollsønnen dro på frierføtter

Av Torc Furuberg

Opp i åsen ved Solemskogen bodde det en gang et gammelt, svært, følt troll og sønnen hans. Det var Solemskogtrollene. Det gamle trollet var stort som et to-etasjes hus og bred som ei låvedør. Han hadde et hode så tungt og svært at han måtte gå bøyd forover og støtte seg til et grantre når han var ute og gikk. Grantrærne røsket han opp med rota så lett som ingen ting.

Sønnen hans var en del mindre og hodet var heller ikke så stort. Han var rund i kinnene og var ikke verst å se på, til troll å være.

Solemskogtrollene hadde det stort sett bra sammen. Men, det var bare det at borte i Taraldrudåsen, på den andre siden av Maridalsvannet, bodde det også troll. Det var det føle Taraldrudtrollet og datteren hans. Hun var så lita og rund, med en hale som svingte både hit og dit. Hun pleide å pynte halen sin med en rød tøylapp når hun så sønnen til Solemskogtrollet.

Solemskogtrollet likte ikke at sønnen hans traff datteren til Taraldrudtrollet. Han var uvenner med trollet der borte i åsen på den andre siden i Maridalen, og da skulle sønnen være det også.

Men, så hendte det en lørdagskveld: Trollgutten hadde lurt seg av gårde for å møte trolljenta. Solemskogtrollet oppdaget at sønnen var borte og ble fryktelig sint. Han satte seg på en svær stein og skulde over til Taraldrudåsen. Han satt der og ble bare sintere og sintere etter som time-ne gikk.

Da det begynte å lysne av dag, var han så sint at han reiste seg og grep om den store steinen han hadde sittet på.

Han kastet den av gårde i en stor bue over Maridalsvannet mot Taraldsrudåsen, der den landet på tunet til husmannsplassen Sørsetra.

De som bodde der, trodde det var dommedag da den svære steinen kom deisende ned på tunet. Ja, det var godt at steinen ikke traff huset.

Trollet var nå så sint at det helt hadde glemt at det måtte passe seg for sola. Men i det samme det snudde seg for å gå inn i hula si, tittet sola over åskammen. Da sprakk trollet og ble til en svær steinrøys.

Trollssønnen ? Han sitter nok borte i Taraldsrudåsen hos trolljenta si den dag i dag. Steinen ligger der også, til minne om både trollet og Sørsetra.

- - - - -

Frantz Solberg (1898 - 1987) har vært til stor hjelp for meg ved innsamling av eventyr og "pussige" historier fra Maridalen, deriblant dette eventyret og eventyret som ble trykt i årsskriftet 1985/86. Han var en levende fortellerbok fra Maridalen og vil være et stort savn. Det er en stor glede å ha kjent ham.

Langs dyretråkk og ubrukte stier

Av Sheldon Reinholdt

I år vil jeg ta deg med på en litt spesiell tur. Den forutsetter at du er villig til å gå utenfor vanlige veier og stier, at du er litt uvørent kledd med godt fottøy, og at du har god tid og er forsynt med litt mer enn vanlig nysgjerrighet.

Vi starter nedenfor plassen Bakken innerst i Nesbukta der veien ligger på en fylling med en bratt skråning ned mot vannet. Hvis du har kommet med bil, har det hittil vært mulig å plassere den på nordsiden av veien i skogholtet ca. 150 m nærmere Nes gård. Har du brukt sykkel, må du snart sette den fra deg.

Det er pent her ved utløpet av Dausjøelva, som så mange andre steder i Maridalen. Det er et av de få stedene en kommer så nær vannet uten å måtte brøyte seg gjennom skog og kratt. Ofte svømmer ender rundt i bukta og enkelte ganger canada-gjess. En del småflokker flyr i plogform mellom Maridalen og Østensjøvannet under høylytt "samtale". Flukten går som regel til Maridalen om kvelden og til Østensjøvannet om morgenen. De flyr lavt og i temmelig strak linje. Det hender vel også at søndagsturister prøver å lokke endene nærmere land med noen brødbiter.

Over bukta fra stedet vi står på gikk det til antagelig omkring 1900-tallet en trebro. Den må ha vært omkring 50 meter lang, altså et ganske stort byggverk. Gamle Kristian Magnus Bakken, f. 19/3-00, og som har bodd på Bakken siden 1906, fortalte i fjor at broen var borte da han kom til plassen som gutt, men fiskeredskapene hadde lett for å sitte fast i brofundamentene på bunnen. En kan undres over hvorfor man bygde en så lang bro over bukta,

når det kunne gjøres enklere lenger inn i bukta.

Vi følger den asfalterte veien inn til den nåværende broen. Jeg tok kontakt med Oslo veivesen for å høre om man der hadde opplysninger om disse broene. Velviljen var stor, men opplysningene få. Konstruksjonstegningene opplyste at den kalles Sanner bro og er ombygd på dette sted i 1932. Det ble da bygd en betongbro med 3 innstøpte H-bjelker av stål. Den armerte betongen er 24 cm tykk. Bjelkene ligger under betongdekket. Spennet er 9 m, kjørebredde 4,5 m og total bro lengde 12 m. Brokarene er pent oppmurt av granittblokker, og rekkverket av stål. Det er notert reparasjoner og maling av rekkverket både i 1951, -54 og -69. Den siste gangen ble det lagt ny membran og nytt slitedekke av ca. 10 mm epoxy-mørtel på veibanen.

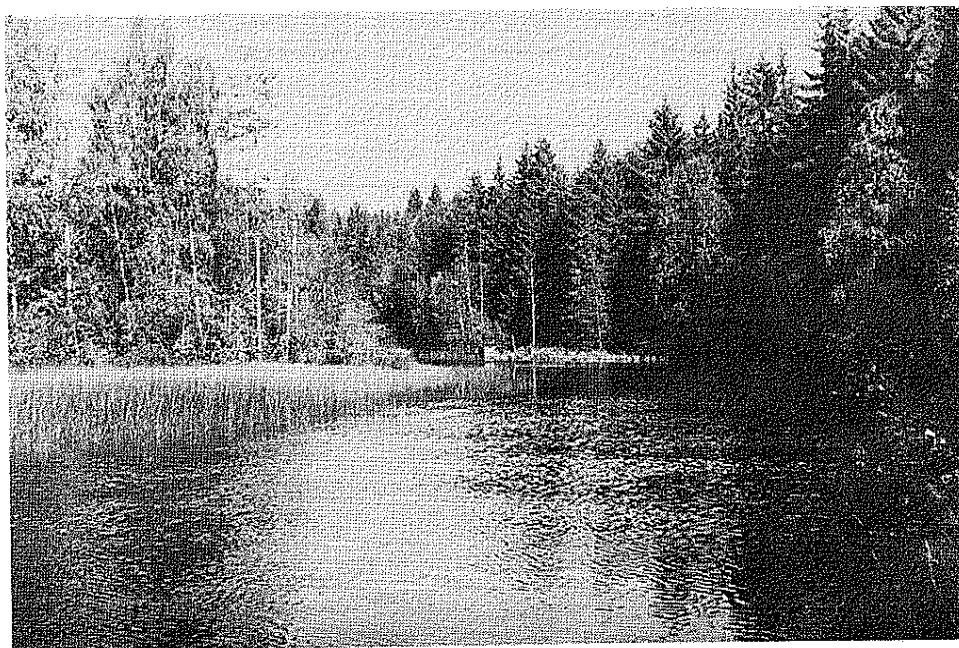
Arkivaren fortalte at i 1932 ble de gamle opplysningene om broene her flyttet til et fjernarkiv. Men daværende arkivar hadde glemt å sette henvisning på nåværende mappe om hvor de gamle opplysningene ble arkivert. Det ansees derfor å være en nærmest uoverkommelig oppgave å finne de gamle data. Og det var jo skuffende.

Nåvel ! Vi står på broen og titter ned i vannet. Det gjør man jo gjerne når man står på en bro. Er det fisk der, mon tro ? Nei, ikke denne gang ! Men det er da grannligelig noe som blinker på bunnen ! Jo, så sannelig er det ikke penger. Det er tett med 50-ører, kronestykker og fem-kroner. En tradisjon er skapt i de senere år. Er Sanner bro blitt en lykkebro ? Og hadde det vært noen initiativrike smågutter i nærheten, hadde de nok prøvd lykken og dukket etter myntene eller prøvd å fiske dem opp når det ikke var noen vaktmann i nærheten.

Vi ser østover fra broen hvor Dausjøelva danner en løk eller stille lone der den kommer nordfra og svinger vestover under broen. Her svømmer også ofte fuglene omkring. På nordsiden ligger en fin tange eller odde med bjerketrær. I registeret fra 1771 er det nevnt en husmanns-

*Nedlagt vei på nordsiden av odden ved utløpet av Dausjøelvas sydside.
(Foto: S. Reinholdt sept. -86)*

*Løk/lone nær utløpet av Dausjøelva.
(Foto: S. Reinholdt sept. -86)*

plass under Nes med navnet Kornløken. Vi vet ikke sikkert hvor plassen lå, men siden løk ofte er brukt som betegnelse på utvidelser og stille partier av elver, er det svært sannsynlig at plassen lå på nordsiden av elva her.

Så går vi over Sanner bro og veien svinger mot øst. I det vi er ferdig med svingen vil vi se på beviset for at gamle Sanner bro gikk over bukta lenger ut. Vi klatrer opp veiskråningen på sydsiden og brøyter oss gjennom gress og bringebærkratt vestover odden. Så når vi skogen som står så tett at all undervegetasjonen nesten er borte. Og der ligger den gamle veien, fin, bred og flat utover. Litt av skogen er fjernet, og andre har vandret før oss. Helt ute på odden ligger en del granittblokker, rester etter brokaret på denne siden. Vi rusler tilbake og ned på veien.

Nå må vi foreta et litt spennende valg. Skal vi prøve å følge kanten av dyrket mark ned mot den nokså bløte sydbredden og så komme oss østover og oppover langs elvas østside? Eller skal vi følge veien rett østover og dermed tvers over de flate jordene som ligger på begge sider, for deretter å følge østre kant av dyrket mark nordover for på den måten å nå elvas østside? Nokså avgjørende for valget er elvas vannstand, årstiden og fottøyet. Knehøye, solide gummistøvler vil være å anbefale i alle fall. I den tette kratt- og småskogen som finnes i området her, finnes mange spor av elg som beiter på den saftige vegetasjonen både på land og i vann.

Det er fint å ha med seg fotoapparatet også på denne turen.

Vi har nådd fram til den østligste delen av elvesvingen uansett hvilket av de to veivalgene vi har brukt. Her kommer vi inn på skiløypa mellom Dausjøen og Maridalsvannet, men vi gjør små avstikkere ned mot elvebredden for å finne fotomotiver, som det er mange av. Dessverre finnes det enkelte steder gamle flasker og andre tegn på menneskebesøk av eldre dato. Kanskje de har vært på ulovlig fiske-

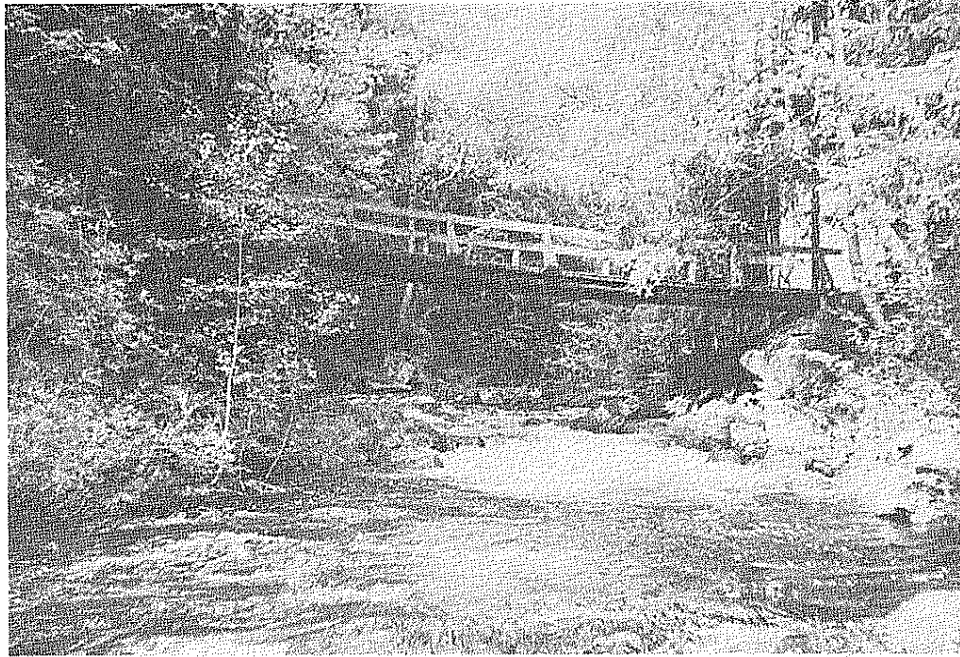
tur ?

Litt høyere opp langs elva blir det mer steinete langs bredden og vannet har mer fart. Terrenget stiger også litt bratt opp fra vannet og danner en syd-nord-kolle eller lavere høyde i terrenget. Her er vegetasjonen også mer glissen, og alt er svært uberørt. Vi har kommet omtrent 500 m nordover fra det fuktige området ved elvesvingen da vi plutselig oppdager fremmed vegetasjon ; spor etter mennesker ! Et par syrinbusker, noe brennesle, kraftig gress, litt spredte graner med greiner helt ned til bakken, og så en grunnmur av granitt.

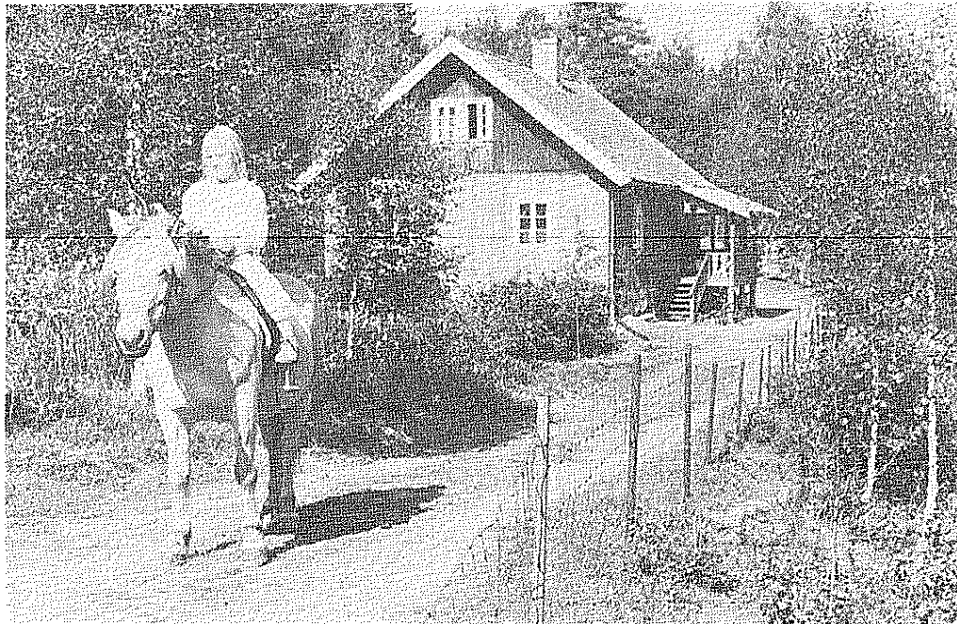
Vi befinner oss ved tuftene etter husmannsplassen Saugstuen. Den tilhørte gården Sander, storgården på østsiden av Maridalsvannet, og er nevnt i registeret fra 1771. Ca. 1750 fikk eieren av Sander, Nils Nilsson, kongelig bevilling til å bygge en sag på gården. Den ble lagt ved Dausjøelva like nedanfor Saugstua. Det er ikke godt å vite om plassen var ryddet før saga ble bygd eller omtrent samtidig forat bonden skulle ha folk nær ved for å holde tilsyn med anlegget. Hvis plassen er eldre, har den nok hatt et annet navn tidligere, men dette vet vi altså ikke noe om.

Saga var ikke i virksomhet så mange år, for alt i 1820 berettes det at Sander har "et vandfald, som ei benyttes". Men plassen beholdt navnet sitt lenge, og på folke- munne i Maridalen kalles Dausjøelva ofte for Sagstuelva.

Saga lå omtrent der hvor den gamle Greveveien gikk og fremdeles går i bro over elva. Her det ganske smalt med solid fjell på begge sider og et naturlig sted for en bro. Dette er nok det eldste stedet for en bro mellom gårdene i øst og vest. Og det trengtes, for lange tider både vår og høst kunne det være vanskelig å komme over. Konstruksjonen er enkel; lange nok tømmerstokker med planker på tvers og trerekkverk. Broen er svai av egen tyngde og gynger litt når du går over. Store graner på østsiden og utoverhengende løvtrær skaper stemning. Du er som langt

*Greveveien i bro over Dausjøelva.
(Foto: S. Reinholdt sept. -86)*

*Irene rir bestefars fjording på Berntsberg.
(Foto: S. Reinholdt sept. -86)*

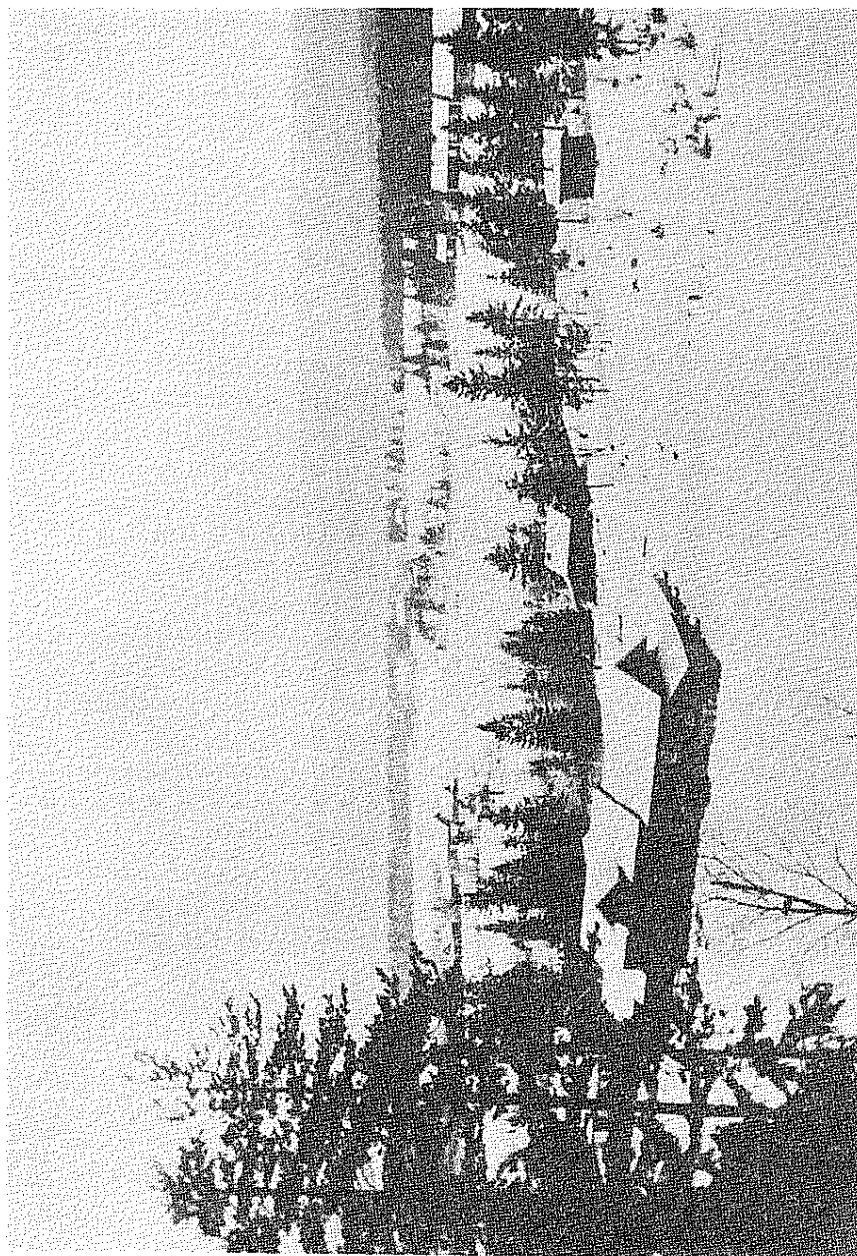
borte i en annen tid. La tankene fly mens du står der og nyter opplevelsen.

Terrenget er så steinete og bratt opp på østsiden at kjerreveien gjør en sving. Hestene har nok måttet legge seg på når lassene skulle opp her.

Men plassen Saugstuen ble nok ikke borte slik som grunnmurrestene skulle tyde på. En gang på 1800-tallet ble den etter hvert utvidet til en mindre gård ved at myrene øst for høyden ble dyrket opp med drenering nordover mot Dausjøen. Da trengtes større uthus som det ikke var plass til oppe på den lille høyden der husmannsplassen lå. Nytt og romslig uthus ble reist ca. 150 m lenger nord og lavere i terrenget. Her ble også våningshuset plassert på en solid granittmur. Og så fikk stedet nytt navn: Berntsborg. Hva grunnlaget for det nye navnet var, vet vi ikke, men de som bodde der, brukte det som slektsnavn i vårt århundre. Etterkommere av siste bruker har vi fått navn på, men dessverre ennå ikke fått tid til å oppspore.

Da driften ble nedlagt i 1950-årene, ble mesteparten av uthuset revet og jordveien tilplantet med gran som nå forlengst har passert juletre-stadiet, I noen år var våningshuset bebodd, men også en tid brukt som hytte. En tid var huset også tilholdssted for "løse fugler" inntil nåværende beboer Bjørn Berntzen flyttet inn i 1984. Han er en sprek kar på 61 år som har ryddet godt opp i elendigheten. Full av godt humør har han panelt store deler av huset på nytt, satt opp ny trapp utvendig og pusset opp innvendig, men beholdt de gamle tømmerveggene og mest mulig av den gamle stilen.

I restene av uthuset har han satt i stand stallen, og har der i vinter hatt en fjording og en 12 år gammel kaldblodshoppe med fole. Datter-datteren Irene kommer ofte fra Nedre Kirkeby for å ri på fjordingen til bestefar. Men nå på nyåret i 1987 har det vært registrering av hestene i Maridalen, og Berntzen har fått beskjed om at han må kvitte

Utsikt vestover fra hoppet i Sagstubbakken. Bernitsberg i forgrunnen.
Brenners, Nes og Sitt på i bakgrunnen.
(Foto: Ukjent fotograf før 1940?)

seg med hestene. I løpet av de siste årene har det vært en sterk økning av hesteholdet i dalen, og på Berntsberg ønsker visstnok kommunen prinsippielt at det ikke skal være dyr.

Men elg og rådyr vandrer rundt i naturen og gir Berntzen mange hyggelige opplevelser, selv om det knapt har vært et rådyr å se i vinter. Og selvfølgelig er fuglene til stor glede.

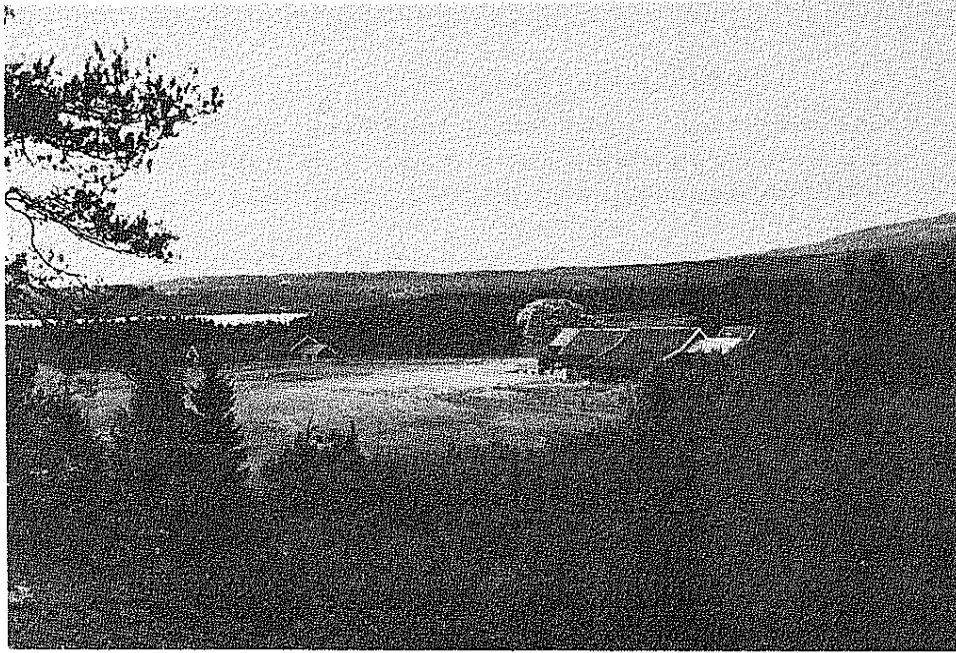
I hagen på sydsiden av huset står mange og gamle ripsbusker som ga en overdådig avling høsten 1986, så det er mangt å ta seg til.

Da Berntzen flyttet inn, hang det et stort og gammelt bilde av stedet på veggen. Det hadde ikke vandalene rørt. Vi har avfotografert det og gjengir det sammen med de andre bildene til denne artikkelen. Det er tatt oppe fra åsen øst for gården antagelig før 1940. Etter kartet på s. 32 i årsskriftet 1985/86, er bildet tatt oppe fra hoppbakken som ble kalt Sagstubakken. Der ble det hoppet opptil 50 meter. Mange kjente skiløpere/hoppere, blant annet Lauritz Bergendahl skal ha trent her.

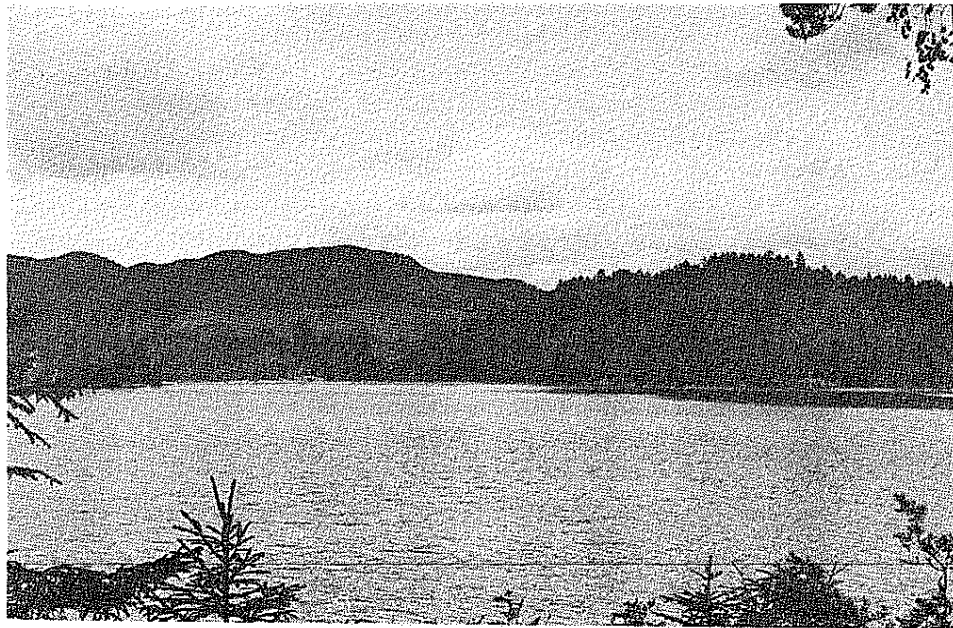
Men nå er det på tide å komme seg videre. Vi tar farvel med den trivelige beboer og rusler nordover tunet hvor en liten hytte fortsatt ligger på nordvest-siden. En liten sti eller nærmere tråkk viser oss hvor vi bør gå for å komme opp på Dausjøberget på 197 m. Helvetesberget kaller han åsen som har spredt blandingsskog, og mest furu mot toppen. Her går det virkelig sjelden folk. Utsikten er fin, særlig mot vest og sydvest. Her finner du rasteplass for fine-schmekkeren. På nordsiden er det mer gran igjen, men tråkket kan føre deg helt ned mot Dausjøen hvor du også kan drømme deg bort.

Berntzens navn på kollen bør tas på alvor, for det er farlige stup på vestsiden ned mot søndre del av Dausjøen og øvre del av elven.

På veien tilbake finner vi et tråkk i et bratt skar

*Utsikt fra Dausjøberget mot SV med Brenners og Sittpå (nærmest).
(Foto: S. Reinholdt sept. -86)*

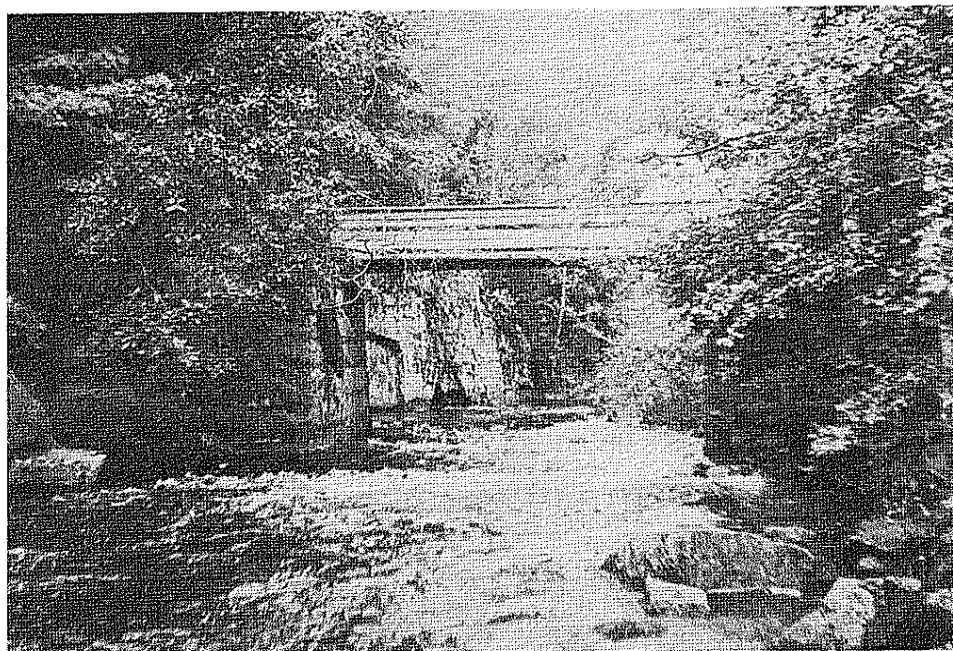

*Utsikt fra Dausjøberget nordover Dausjøen mot Maridals-«alpine».
(Foto: S. Reinholdt sept. -86)*

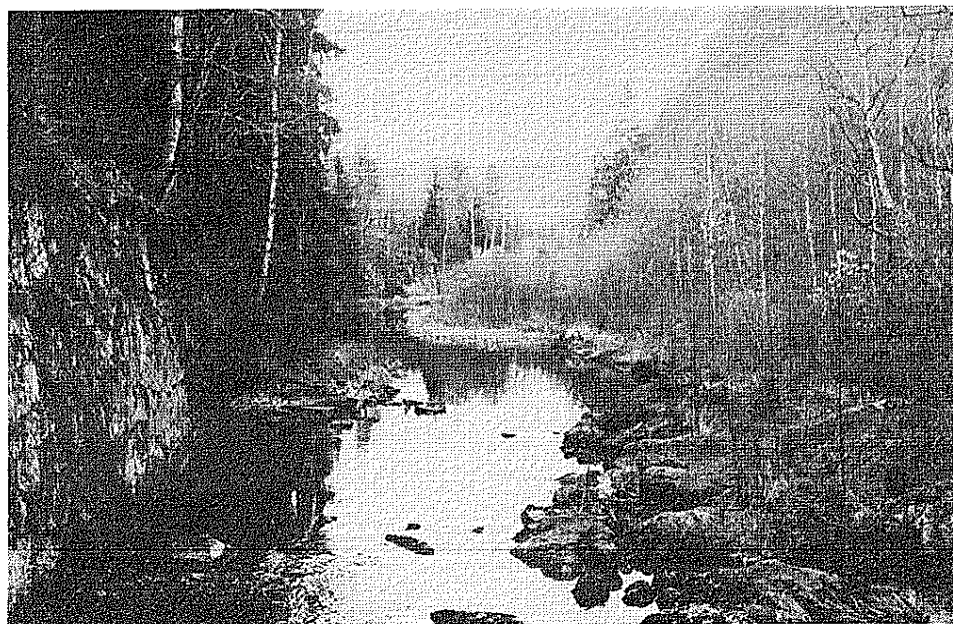
som fører ned mot Dausjøelva. Vi beveger oss forsiktig ned der og kommer til demningen som i følge Kristian M. Bakken ble bygd omkring 1910 for å forbedre fløtningsforholdene. Bakken husker transporten av granittblokker over jordene i Neskroken. Det er godt håndverk i de solide murene på hver side av den midtre delen som var av solide bjelker og plank. Med denne demningen kunne en heve vannstanden i Dausjøen over 2 meter. Det var nødvendig, for etter at tømmeret var kommet ned fra Øyungen, tok det så lang tid å få det over vannet at en ikke kunne få benyttet den samme vannmengden som var sluppet fra Øyungen til å få det videre i et strekk. Men demningen holdt igjen vannmassene til en fikk trukket tømmeret over sjøen, og så ble demningen åpnet slik at det ble stor nok vannføring for tømmeret ned til Maridalsvannet.

Men nå er det ikke noe tilbake av de gamle trekonstruksjonene. En fin trebro av nyere årgang er behagelig å gå over. Også her tar vi en liten rast og gleder oss over stemningen. Vi kan se langt nordover gjennom dalen, helt til "Maridalsalpene".

Den lille oppstigningen på vestsiden er litt kronglete, men langt fra umulig. Vi står nå plutselig på en gammel og til dels trolsk tømmer- og kjerrevei som følger elva. Vi følger den nordover med spenning og forventning. Snart åpner det seg foran oss, og vi har kommet til sydenden av innmark som tilhører Vårnhus. (Les om det stedet i årsskriftet 1985/86). Vårt lille stitråkk, som det nå er blitt igjen, går mellom jordet og elva. Her vokser en del kratt, spesielt av osp og vi gleder oss over skiftningene i synsinntrykkene. Stillere og mer rennende partier av elv med et mildere landskap på vestsiden og loddrette, brutale granittvegger som stiger opp av vannet i vest. Nå ser vi hvor farlig det kunne være å begi seg for langt ut på Dausjøberget da vi var oppe på det. Ikke rart at Berntzen kalte kollen for Helvetesherget.

*Nyere bro på restene av reguleringsdemningen i Dausjøelva.
(Foto: S. Reinholdt sept. -86)*

*Fra demningsbroen kan vi se helt nord til Maridals-«alpene».
(Foto: S. Reinholdt sept. -86)*

Så fortsetter stien litt opp igjen fra vannet, men gjennom løvskogen og krattet mellom Vårnhus og vannet til odden nord for plassen. Her ligger et båthus med innelåst båt for inspeksjon av forholdene i og ved Dausjøen. Her snur vi etter en liten hvil. Dette er ikke noen leirplass. Vannrestriksjonene forbyr det. Men noen fine bilder kan en jo ta.

Vi drar sydover igjen mot demningsbroen. Et stykke går vi langs mye ung-osp som har overtatt en del av Sittpås jord. Ospa trives og står tett her. Så går det ned mot elva igjen hvor det er mange store graner blandet med løvskog. Noen graner er svært gamle. Et sted står en fallen og brukken gran på stive grener. Den ser ut som et fortids tusenbein i ferd med å krysse stien på vei mot elva. Sannelig godt det ikke er mørkt her. For det trolsk nok om dagen. Fantasien får flukt under de skyggefulle trær.

Og så er vi ved Greveveibroen igjen. Alt oppleves fra en ny og spennende vinkel. H.O. Christophersen tok et av sine bilder til boken " På gamle veier og nye stier i Oslomarka" her og skriver på side 156 : " - - - Dette er Greveveiens mest pittoreske stykke. Her er vi i et lukket land, selv om vi er på en gammel allfarvei. - - - "

Men nå bærer det litt oppover i skogen mot sydvest. Her er mye yngre skog og minst 2 veivalg. Vi tar den til høyre, kommer høyere i terrenget og er snart fremme ved et skjul eller sommerfjøs for Brenners. Er den mosegrodde taksteinen fra Nes teglverk tro ? (Se årsskrift 85/86 s.43) Ved bygningen ligger en del gammel og utslitt jordbruksredskap hvor det meste av treverket har råtnet bort. Småbrukertiden i Neskroken er borte.

Her gikk Greveveien tvers over jordet til Brenners. (Se årsskrift 85/86 s. 32 og s. 50) Det sies at den skal opparbeides igjen som et kulturminne.

Vi følger stien sydover i skogkanten. Området østover mot elva var nok tidligere stort sett oppdyrket. Her lå hus-

mannsplassen Ludvigstuen, som også er nevnt i registeret fra 1771. Stedet tilhørte Nes gård, som alt på vestsiden av Dausjøelva, og lå ca. 200 m nord for Sanner bro. Alt ble revet omkring 1900, og nå finnes ingen spor igjen.

Men omkring 1912, da Løvenskiöld solgte Sander gård til kommunen, fikk han bygd et nytt hus her med granittkjeller og uthus for Konrad Nøkleby som flyttet fra Sander. Restene er det ikke vanskelig å finne. De ligger litt nærmere Sanner bro. Nøkleby hadde ku og fikk fôr fra jordene som ble dyrket opp igjen ned mot elva. Plassen ble nå kalt Bakken II. Da Nøkleby døde etter noen år, flyttet skiløperen Lauritz Bergendahl inn. Han kom da fra Katnosa, forteller Kr.M. Bakken. Heller ikke Bergendahl bodde der lenge, for da Løvenskiöld i 1923 også solgte Nes til kommunen, forlangte kommunen rivning av stedet p.g.a. drikkevannet. Bakken mener å huske at husene likevel sto til 1928 da en vaktmann Gundersen påtok seg rivning og flyttet stua til Kjelsås. Vet noen av leserne om hvor den ble plassert ?

Selv om skogen stadig tar igjen det den en gang mistet til dyrkningsjord, er det fortsatt fint å rusle litt mellom de høye, hvite bjerkene utover mot elveløken. Kanskje det blir her du finner dagens siste fotomotiv.

Her har Kr. M. Bakken sett bever, selv om dette ikke er et sted den bor. Et tydelig spor etter den finner du litt nedenfor broen over Lautabekken syd for Kapellet. Der ligger et bentykt tre som bever gnagde ned forrige år.

Takk for følget ! Det er vel tid for hjemtur nå ?

Kilder: Foruten Kristian Magnus Bakken og Bjørn Berntzen som er nevnt i artikkelen, samt egne observasjoner, er en del opplysninger hentet fra "Kom til den fagre Maridal" (1972)

*Mot SØ over Dausjøen. Dausjøberget og sjøens utløp.
(Foto: S. Reinholdt sept. -86)*

*En fallen tørrgran ser ut som et fortids-tusenbein på vandring.
(Foto: S. Reinholdt sept. -86)*

Muslinger i Maridalen

Av Tore Furuberg

At Maridalen er et unikt område, det vet vi. At Maridalen er så verdifull at det har blitt vedtatt at det skal utarbeides en egen landskapsverneplan for området, det vet vi også. Men at det finnes dyr i Maridalen som lever og formerer seg på en litt spesiell måte, er noe som de færreste av oss er klar over. Jeg sikter da til muslinger; dammuslinger (*Anodonta piscinalis*) og elveperlemuslinger (*Margaritifera margaritifera*).

Nå er vi ikke alene om å ha denne type muslinger. Dammuslinger finnes riktignok bare her på østlandet, men elveperlemuslingen finnes i kystområder over hele landet.

Der det har vært store forekomster av skjell, har man brukt det i stedsnavn. Skjellbekken i Finnmark er et godt eksempel og et bevis på at det er noe man har kjent til fra gammelt av.

Under uttak av sand fra sandtak i Maridalen har man funnet skjellskall, og i Akerselva på 1700-tallet var det vanlig å finne elveperlemuslinger. Så det er riktig gamle dyr vi har med å gjøre.

Man må ikke forveksle disse muslingene med østers eller annen delikatess når det gjelder matretter. For om man før i tiden spiste dem og lagde pølser av dem, har man oppdaget i dag at de kan samle opp radioaktive stoffer. Og det er jo noe å tenke på i disse tider.

Muslingene finner man som regel halvt nedgravd i sand eller mudder, og man ser alltid den bakre delen til muslingen stikke opp fra vannbunnen. Der kan vi også se to åpninger som vannet går inn og ut av. For ved hjelp av små flimmerhår i gjellebladene, som er inne i muslingen, får den

vannstrømmen til å gå gjennom gjellene. Av vannet får muslingen oksygen og næring.

Ved hjelp av to meget kraftige muskler kan muslingen åpne og lukke skallet sitt etter som den ønsker. Den har også en muskuløs fot som den kan strekke frem mellom skallhalvdelene når den vil flytte på seg. Vi kan mange ganger se lange spor etter muslinger som har pløyd seg frem på grunt vann.

Ønsker vi å finne ut hvor gammelt et skjell er, kan vi telle årringene som man finner på skallet. Det viser seg at dammuslingen blir maksimalt 10 - 15 år gammel. Elveperlemuslingen blir derimot svært gammel. I Sverige har man funnet en elveperlemusling som var hele 116 år gammel. Men det vil nok være mer vanlig med elveperlemuslinger som er 40 - 50 år gamle.

Det er lett tro at muslingene lever i vannet uten noen form for fiender. Men deres største fiende er menneskene. Den negative miljøpåvirkningen vi i mange tilfeller påfører vannkildene våre er en alvorlig trussel for bestanden. Det gjelder i Maridalen også. Ved telling av elveperlemuslinger sommeren 1986 ble det registrert en koloni på bare ca. 12 dyr.

Tar vi for oss muslingenes merkelige forplantning og utvikling vil vi fort skjønne hvorfor de er så utsatt for miljøpåvirkninger.

Muslingene har kjønnsceller som modnes om sommeren. Hannmuslingen gyter spermier ut i vannet og hunnmuslingen produserer egg. Eggproduksjonen kan være på 200 000 - 400 000 egg. Eggen befinner seg i gjellebladene og befruktes ved at spermier kommer inn med innåndingsvannet til hunnmuslingen. Eggutviklingen videre skjer mens eggene er festet til gjellebladene. Etter en stund klekkes eggene og larvene kommer ut og faller ned på bunnen. Den har to små trekantede skall med en kraftig krok.

Livet videre er avhengig av om det kommer en fisk

svømmende forbi og som roter opp bunnmudderet med finnene sine. Larven kan da få festet seg til en finne eller gjelle på fisken og få gratis transport. Fiskens vev reagerer nemlig ved å kapsle larven inn, og slik ernærer den seg også. Etter at det har gått noen uker eller måneder, slipper larven seg ned på bunnen. Litt etter litt erstattes larvens trekantete skall av et skall av vanlig uteende, og larven er på vei til å bli en vanlig musling.

Elveperlemuslingen vokser veldig langsomt og blir kjønnsmoden først ved 20-års alderen. Den er den av muslingene som er mest utsatt når det gjelder miljøpåvirkning. Så når det er en bestand av slike muslinger, så er det et bevis på at den negative miljøpåvirkning ikke har vært altfor stor. På den annen side er det bekymringsfullt at muslingbestanden har sunket vesentlig i forhold til tidligere. Det er også konstatert at det knapt finnes fisk på dette stedet i forhold til tidligere.

Så la oss håpe og tro at forholdene vil bedre seg slik at bestanden av både fisk, muslinger og annen biologi får tilstrekkelig rent vann til å leve og være til glede for oss alle sammen.

- - - - -

Kilder: Artikkelen er bygd på prof. Jan Øklands artikkel i leksikonet Norges Dyr og tilsendte publikasjoner om utbredelsen av muslinger.

En takk til prof. Jan Økland ved Marin biologisk institutt for bistand.

Slekta fra Slåttebråtan

Av Roald Andresen

Slåttebråtan var en husmannsplass under Sanner gård. Den ble i likhet med mange andre revet av Oslo kommune i begynnelsen av 1970-årene.

Når jeg nå har fått i oppdrag å fortelle om vår slekt fra Maridalen, vet jeg at de levde i fattige kår. Vår bestefar ble født i 1841 og het Andreas. Faren het Ole og arbeidet på mølla i Nydalen. Moren tjente på Øgarden i Maridalen. Bestefar Andreas var med på det første konfirmantkullet i Vestre Aker kirke i 1855. Bestemor var også født i 1841 og het Mathea. Mathea og Andreas giftet seg i 1867. Den førstefødte var Ole født i 1868, så Jacob i 1869, Karl i 1871, Albert i 1873 og Klara i 1876.

Bestemor ble syk og sengeliggende og fikk da en ung dame til hjelp i huset. Hun het Mari Larsdatter og ble gift med Andreas etter at Mathea døde. Mari kunne fortelle at Mathea før hun døde; sto opp av sengen, gikk til en kommode og hentet fram en daler som hun gav Mari med disse ordene. "Den skal du ha hvis du ikke går fra onga," og det holdt hun.

Andreas og Mari giftet seg og fikk to barn, Mathilde født i 1879 og Ragnvald født i 1881.

Min far Albert er nevnt i Maridalsboka som utkom i 1972. På side 68 står det om skolelivet på Hønefoten. Det er Baltzer Vaggesten som forteller. Han begynte på skolen i 1884. Eldre elever måtte da hjelpe de yngre med å lære å lese. "De som stavet med meg var Albert Slåttebråtan og Judith Haugen."

I forbindelse med skolen kan jeg også nevne en gang

Ole, som var 12 år, rakk handa i været og ba om å få si noe. "Vær så god, Ole" sa læreren. "I dag solgte vi den ene kua vår," sa Ole. "Vi fikk 60 kroner for'a." Det var sikkert en stor dag for ungene.

Albert fortalte fra skoletiden at det var pinlig sparsommelighet i hjemmet. Når de skulle gå til skolen måtte de gå med skoene i handa nesten fram til skolen for å spare på skosålene.

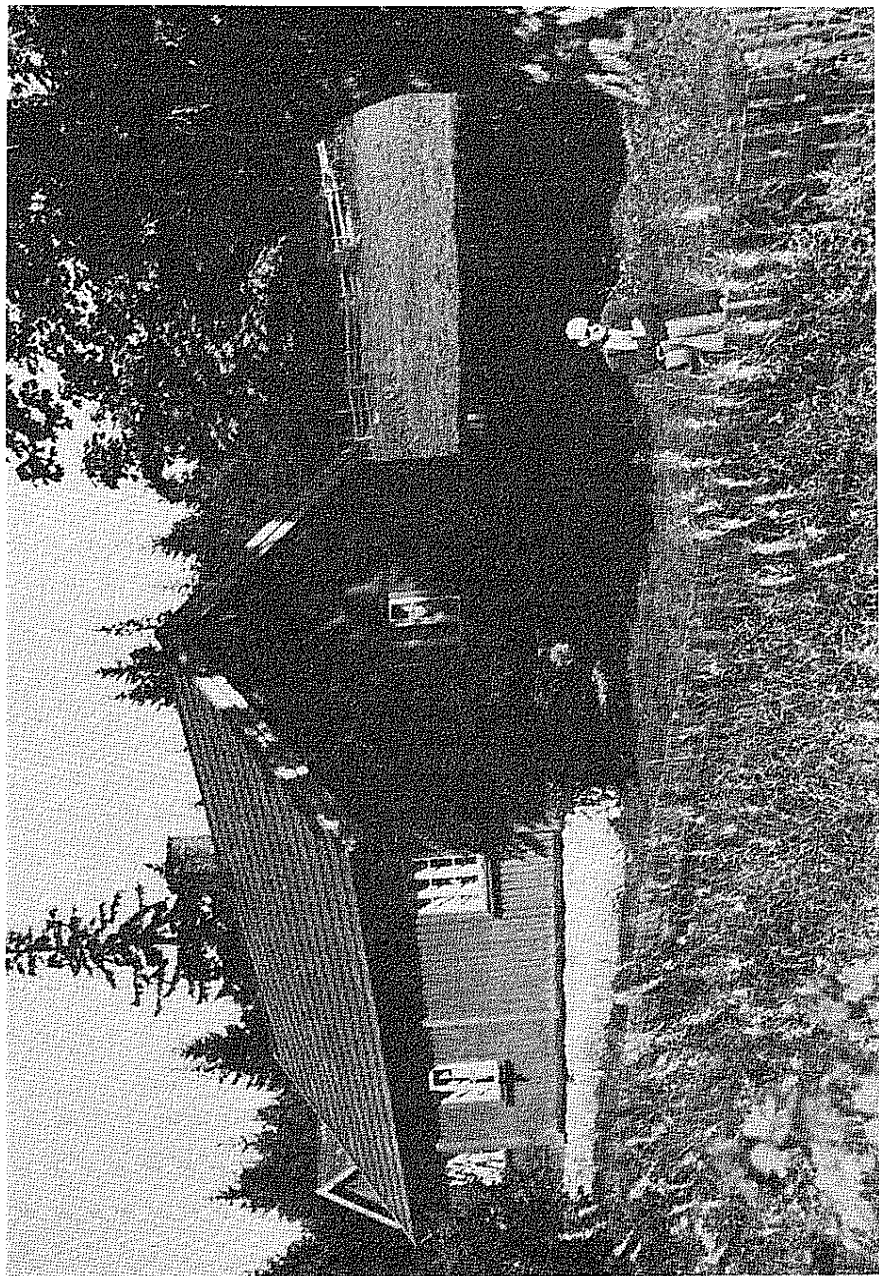
Alle guttene måtte tidlig være med på gårdsarbeid på Sanner gård. Sammen med faren sin hadde de der faste arbeidsdager for å få låne hest og redskap med seg hjem for å bryte opp og dyrke sin egen jord. De hadde ku, sau og gris. Så mye melkedrikking kunne det ikke bli. Guttene måtte gå den lange veien ned til Nydalen med melk til en forretning. Der fikk de kvittering med seg tilbake som de senere kunne handle andre varer for.

Det var trange tider, men de hadde også sine gode dager med bading og fiske i Maridalsvannet. Geitøya i Maridalsvannet var et yndet tilholdssted. Sankthansaften kom unge og eldre fra Nes, Øgarden, Sanner og alle husmannsplassene for å leke og danse.

Min far Albert fortalte en gang at Kong Oscar II kjørte med sitt følge gjennom Maridalen på vei over til Hakadals Verk. Den gangen var det en grind nedenfor Sannerberget. Da var det dyrket mark med fri sikt fra Slåttebråtan, og når de da hørte hestetramp og larmende vogner, løp guttene ned for å åpne grinda. Denne gangen kom han Albert først. Han åpnet grinda og bukket dypt idet han fikk et pengestykke. Det var vel noe å skryte av på skolen dagen etter.

Bestefar Andreas døde i 1889. Barna var da begynt å bli store. Mari døde i 1928.

I 1893 kom det folk for å stikke opp til jernbanen (Gjøvikbanen) som skulle gå forbi Slåttebråtan. En av karene i arbeidslaget spurte om de hadde en gutt som kunne

*Slåttebråtan fra SV straks før den ble revet i begynnelsen av 1970-årene.
Albert Gulbrandsen, sønn av Klara i forgrunnen.*

være med som "Flisegutt". Jacob ble valgt.

Oppsynsmannen i arbeidslaget het Hans Astrup Lied. Han forelsket seg i Mathilde, datter til Andreas og Mari, som dengang var 14 år. De giftet seg i 1899 og fikk etter hvert åtte barn. Han skaffet også Karl arbeide ved jernbanen. Karl kom senere til Notodden og ble brannformann. Han forble ungkar.

Jacob var ved jernbanen i mange år og arbeidet bl.a. på Bergensbanen ved Hallingskeid. Han fikk senere ansvaret for veianlegget Årdal-Tyin med de 54 svingene og ble senere anleggsleder for Tinnosetbanen. Så arbeidet han i 24 år ved Oslo Sporveier og noe av det siste han gjorde som banemester var byggingen av Kjelsåsbanen som ble ferdig i midten av trettiårene. Han giftet seg i 1901 med Emma Fjelstad. De fikk fire gutter.

Ole flyttet til Kjelsås i 1892 og giftet seg med Agnes Karoline Larsen som var født i "Stranda" ved sørenden av Maridalsvannet. Han rodde over Maridalsvannet på "frierfötter" fra Slåttebråtan. Han arbeidet på Mustad fabrikk fra 1892 i hele 49 år. Ole var arbeidssom og flink til å spare, og tegnet og bygget huset "Sletta" allerede i 1898. Dette huset ligger i Kjelsåsveien 107, og ser like fint ut idag som dengang. Agnes og Ole fikk åtte barn, tre gutter og fem jenter. Huset ble bygget i tre etasjer, hvorav halvparten av første etasje ble brukt til kolonial som døtrene drev helt fram til 1943. Ole døde i 1945 og var da 77 år.

Klara giftet seg med skredder Gulbrandsen fra Stabekk i år 1900. De fikk en pike og to gutter.

Den siste av barna Ragnvald, døde dessverre under oppveksten.

Da Ole, Jacob og Albert flyttet til Kjelsås, kalte de seg Andresen. Men Slåttebråtan hang ved dem nesten hele livet.

Min far, Albert, arbeidet med hester og drev egen vognmannsforretning. Han drev som vognmann i Kjelsås-, Grefsen-, Korsvoll- og Solemskogendistriktet. Dessuten kjørte han folk til bryllup, hentet jordmor osv. Det fins vel knapt en hytte i Solemskogen som Albert Andresen den gang ikke fraktet materialer til. Ellers jobbet han bl.a. på Sognsvannsbanen.

Han giftet seg med Magda Lillejordet fra Lommedalen i 1908. De fikk åtte barn, først ei jente og deretter syv gutter. De fleste av oss gutta måtte lære oss å kjøre hest for å hjelpe far i arbeidet. Jeg glemmer aldri en tur; det var vel i 1930. Far hadde et oppdrag med å kjøre et flyttelass fra Kjelsås til Laskerud som ligger mellom Movatn og Ørfiske. En 10-åring kunne vel ikke gjøre så mye til nytte, men en ting var viktig. Når vi kom til bratte motbakker med tunge lass, gjaldt det å ha en passende stein å legge bak bakhjulet når hesten ble sliten og måtte hvile. Det var mange bakker på den turen. Hvem husker ikke "Merrasprenga" bakken før Sanner gård? Den er utbedret senere. Der husker jeg vi måtte kjøre opp med halve lasset av gangen. Hele tiden løp jeg bak med steinen. Men heldigvis var det ikke bare motbakker. Vi kom fram til slutt. Det ble ofte mørke kvelder før vi var hjemme på Kjelsås igjen.

Best likte jeg å være med på å kjøre materialer fra Brekke Bruk til Kjelsås stasjon, hvor det sto jernbanevogner som ventet på last. Det kaltes "Kippkjøring". Hestetrafikken drev vi med helt til 1947. Deretter ble det lastebilen som overtok. Albert ble over 90 år og døde i 1964.

Gunnar Jensen, Myrerveien, Kjelsås, var skolekamerat av meg fra Kjelsås skole. Han var en ivrig slektsgransker og en dag tilbød han seg å granske min slekt fra Slåttebråtan. Dessverre døde han en tid senere i 1979, men jeg fikk en avskrift fra en kirkebok som viser at slekta hørte

hjemme i Maridalen allerede på 1700-tallet.

Aker Pr.gjeld
1780-1809
Kib 10 a
s 24 b

Sanner ej :

Barnedaab 1789 Mart. 22.

Thorer

For : Jakob Andreasen og
Birte Torersdr. fra Sanner Ej :

Fad : Annichen Nilsdr. (Var paa Næs i 1787)
Kari Jacobsdr.
Randi Torersdr.
Ingebrikt Jakobsen
Paul Olsen

Da jeg ved en senere anledning tok kontakt med Gunnar Jensens søstre for å få flere opplysninger, beklaget de at Gunnars papirer var blitt brent. Ved undersøkelser i Riksarkivet i januar 1987 viser det seg at opplysninger om Maridalen er falt ut omkring 1820.

Overlærer Ingvald Hindbjørgmo, som var med og fattet boka "Kom til den fagre Maridal", var innom butikken hos meg en gang i 1980. Han fortalte den gang om ulvegraver ved Slåttebråtan. Den som visste om dette var Kristian Bakken, på gården Bakken ved Dausjøelva. Kristian, som var født i 1900, hadde sett disse gravene sammen med sin far i 1905. Vi dro dit opp, men da var ulvegravene fylt igjen. Vi så tydelig markert forsenkning på ca. 30 cm i bakken dengang. Senere i 1985 hadde dessverre skogsmaskiner kjørt rundt i terrenget så selv Kristian fant dem ikke igjen.

I 1984 ble noen etterkommere av Slåttebråtan enige om å samles på gamle tufter. Vi var ca. 30 stykker. Det var såpass interesse at vi i 1986 laget et styre som skulle arrangere en Slåttebråtandag. Vi fikk leid Maridalen kapell

søndag 22. juni samme år bl.a. for å sikre oss tak over hodet i tilfelle dårlig vær. Den frykten var ubegrunnet. Over 80 stykker møtte fram på kirkebakken og vi fikk en fin dag med alvor og moro i skjønn forening. Da vi hadde med tre hester, ble det liv for store og små. De fleste av oss besøkte Slåttebråtan som ble avslutningen på en hyggelig dag.

Det er i dag ca. 200 etterkommere av familien Slåttebråtan.

Kilder

Denne artikkelen er blitt skrevet på grunnlag av opplysninger fra Ragnhild Lied, Ingeborg Holt, Guttorm Andresen og undertegnede Roald Andresen.

*De 7 søsken fra Slåttebråtan i begynnelsen av 1980-årene.
Bak fra v.: Jacob, Albert, Karl. Foran fra v.: Mathilde, Ole, Ragnvald, Klara.*

Vern mot Marka-ødeleggelser

Av advokat Christen Jenssen

Forsker Ole Øren beskriver i sitt innlegg i Aftenposten aftennr. 11/9 hvorledes moderne skogsdrift ødelegger stier og løyper i Marka og etterlyser restriksjoner som kan hindre fortsatt ødeleggelse. Han nevner at det allerede eksisterer noen slike regler for driften i Oslo kommunes skoger, men synes ikke å være klar over at det allerede foreligger generelle bestemmelser av denne art som gjelder for skogsområdene i hele Oslo-marka.

Slike bestemmelser ble opprinnelig gitt ved kongelig resolusjon av 4/7-1980 og senere ved kgl.res. av 23/9-83, med hjemmel i lov om skogbruk og skogsvern av 21/5-65 §17b.

NOEN BESTEMMELSER

Da lite er gjort for å gjøre disse bestemmelser kjent, finner jeg grunn til å sitere noen av bestemmelsene i den siste resolusjon som er av særlig betydning for oss som bruker Marka:

§ 1. Formål. Formålet med forskriftene er å gi retningslinjer om skogbehandling og skogsdrift for skogområder i Oslo og nærliggende kommuner (Marka) for å ivareta skogens betydning som rekreasjonskilde for befolkningen, som viktig del av landskapsbildet, som livsmiljø for planter og dyr, som områder for jakt og fiske og for vannforsyning.

§2. Virkeområde. Forskriftene omfatter følgende skogområder uten hensyn til eierforhold: Kjekstadmarka, Vestmarka, Krok-skogen, Bærumsmarka, Nordmarka, Lillomarka, Romeriksåsene, Gjelleråsmarka, Østmarka, Sørmarka og Svartskog

§ 5. Skogbehandling og avvirkning. Høgstavfall i vann, elver

og bekker skal ryddes bort etter drift. Det samme gjelder i stier, løyper og andre ferdselsårer, jfr. også lov om skogbruk og skogvern § 16, 3. ledd.

På mindre, lavproduktive arealer på koller og høyreliggende åspartier skal flathugst unngås der det er mulig.

§ 15. Terrengtransport. Ved valg av driftsmetoder og utstyr for terrengtransport skal det legges vekt på å unngå terrengskader. Drift over mark med liten bæreevne skal, så langt det er mulig, foregå i perioder med sne og tele. Oppstår det større hjulspor, skal disse utbedres snarest mulig etter avsluttet drift.

Merkede eller andre sterkt benyttede stier og løyper skal ikke benyttes som kjøretrasé for terrenggående maskiner der terrengforholdene gjør det mulig å unngå det.

§ 19. Tilsyn. Skogoppsynet fører tilsyn med at forskriftene og bestemmelser i medhold av disse blir fulgt. Ved utbetaling av skogavgift og statstilskudd til investeringstiltak må det påsees at arbeidet er utført i samsvar med forskriftene før alle utbetalinger er foretatt. Overtredelse skal meldes til Landbruksdepartementet.

§ 20. Overtredelse. Den som forsettlig eller uaktsomt overtrer eller medvirker til overtredelse av bestemmelsene i disse forskrifter, straffes med bøter for så vidt ikke forholdet rammes av strengere straffebestemmelser, jfr. § 52 i lov om skogbruk og skogvern.

Ved overtredelse kan skogoppsynet nekte eller redusere tildeling av statsbidrag og bruk av skogavgift.

Som det fremgår av de siterte paragrafer, har man allerede i fem år hatt det nødvendige juridiske grunnlag for å stoppe videre ødeleggelser, men det synes som om intet gjøres for å håndheve bestemmelsene.

Skogoppsynet, dvs. landbruksnevnden i kommunen, fylkeslandbruksnevnden og Landbruksdepartementet, som etter loven skal føre tilsyn med at forskriftene blir overholdt, foretar seg åpenbart lite.

RESULTATER?

Da publikum etter min oppfatning har et rimelig krav på å få vite om forskriftene i det hele tatt har ført til noen positive resultater, oppfordrer jeg derfor friluftsnvendene i de angjeldende kommuner til å fremkomme med en redegjørelse om det kontrollarbeide som har vært utført og en oppsummering av de saker som måtte være behandlet etter at man fikk den nødvendige lovhjemmel sommeren 1980.

Jeg er klar over at landbruksnevndene ikke har den nødvendige kapasitet til å føre en effektiv kontroll overalt i Marka. Jeg vil derfor foreslå at skogoppsynet sørger for at det ved de mest brukte utgangspunkter for turer i Marka blir gjort oppslag inneholdende:

1. Utdrag av gjeldende forskrifter om avvirkning, opprydding og terrengtransport.
2. Oppfordring til publikum om å melde fra til landbruksnevnden (adresse, telefonnr. og navn på saksbehandler) ved åpenbare overtredelser av forskriftene.

SKREMMENDE

Forøvrig støtter jeg varmt de synspunkter som er gjort gjeldende i Ole Ørens innlegg og de senere innlegg fra Jan Brun (16/9 aftennr.) og Gudrun Stange Madsen (18/9 aftennr.).

Det er skremmende å se hvordan Marka ødelegges, og vi må kunne forlange at skogoppsynet nu foretar seg noe effektivt for å begrense skadene før det er for sent.

o - o - o - o

Ovenstående artikkel sto i Aftenposten 9/10-85 og er etter avtale med forfatteren gjengitt i dette årsskrift.

STADSFYSIKUS I OSLO

ST. OLAVS Plass 5, 0165 OSLO 1
TELF. SENTRALBORD 20 10 70

TIL DIVERSE HØRINGSINSTANSER

es henv. av

Deres ref.

Vår ref.
25/87/EW/CP
217. 80

Dato
16.1.87

DEN GRØNNE LISTE - OFFENTLIG HØRING.

Stadsfysikus legger med dette fram "Den Grønne Liste" til høring. Alle interesserte bes om å komme med kommentarer, faglige opplysninger og forslag til eventuelle nye verneverdige områder i Oslo kommune.

Høringsfristen er satt til 5. juni 1987 (den internasjonale miljøverndagen).

Fra rapportens forord siteres:

"Den grønne liste" er en oversikt over områder i Oslo som er fredet etter naturvernloven, samt over de områder som etter en kritisk og objektiv vurdering bør fredes etter samme lov. I tillegg er tatt med områder som er bevaringsverdige for fremtiden, men etter andre kriterier enn de spesielle og strenge normer som naturvernloven setter.

Navnet "Den grønne liste" er ingen tilfældighet, men søker bevisst å lede tanken hen på byantikvarens "gule liste", som er en oversikt over vår bys verneverdige bebyggelse og arkitektur. Disse to lister er to sider ved samme sak - nemlig nødvendigheten av å bevare deler av menneskehetens arv, enten denne er skapt av våre forfedre eller av naturen selv."

Sitat fra side 14 i rapporten:

"Den grønne liste" er ingen verneplan. Det er en registrering av verdifulle naturområder og er ment som et arbeidsgrunnlag for det videre vernearbeid i Oslo kommune.

- 2 -

Men først og fremst er hensikten med "Den grønne liste" å gi planleggere og politikere en oversikt over hvilke områder i Oslo kommune som er fredet eller er verne- og bevaringsverdige. Dette er en forutsetning for at en kan ta hensyn til naturvernet ved ulike former for planlegging og inngrep i naturen.

Det er vårt håp at "Den grønne liste" vil ligge på arbeidsbordet til enhver planlegger og saksbehandler i kommunen som arbeider med naturgrunnlaget. Allikevel er det ikke nok at boken bare ligger der - den må bli brukt flittig som oppslagsbok og som referanse og dokumentasjon og således være til hjelp i planleggingen. En varsellampe skal lyse når et av områdene i denne liste berøres av reguleringsforslag, planlegging eller forslag om inngrep og bebyggelse.

Det er også vårt håp at "Den grønne liste" kan være til hjelp for kommunens folkevalgte i den politiske behandling av de ulike saker.

Viktig er det at både folkevalgte og administrasjonen som en ledetråd i sitt arbeid minnes Naturvernlovens § 1 som sier følgende:

"Naturen er en nasjonalverdi som må vernes.

Naturvern er å disponere naturressursene ut fra hensynet til den nære samhörighet mellom mennesket og naturen, og til at naturens kvalitet skal bevares for fremtiden.

Enhver skal vise hensyn og varsomhet i omgang med naturen. Inngrep i naturen bør bare foretas ut fra en langsiktig og allsidig ressursdisponering som tar hensyn til at naturen i fremtiden bevares som grunnlag for menneskenes virksomhet, helse og trivsel."

Saksgang:

Denne rapporten må betraktes som foreløpig. Kontoret for natur- og miljøvernsaker ønsker å få uttalelser til de utpekte områdene. En del av registreringsarbeidet er foretatt for noen år siden, og det kan hende at verneverdiene er endret. Dessuten er det mulig at andre områder med verneverdi ikke er tatt med p.g.a. manglende registreringer.

Innkommne uttalelser vil bli innarbeidet i saken, og på sikt vil det så bli fremmet saker om vern av aktuelle områder etter naturvernloven eller ved sikring gjennom bygningsloven. Høringsfristen settes til 5. juni 1987.

Pål Vartdal
overingeniør

Eirik Wærner
konsulent

Verneområder Mellomkollen, Maridalen m.m.

Utdrag fra DEN GRØNNE LISTE

Kontoret for natur- og miljøvernssaker, Oslo helseråd, har i et hefte på 120 A4 sider laget en oversikt over det de kaller "Verneverdige områder i Oslo kommune". Hftet har utgivelsesår 1986 og består av meget gode kart og tekstøpplysninger. Vi gjengir materialet for våre interesseområder:

14. MELLOMKOLLEN

(se kart side 104)

Areal Ca. 13,7 km²

Beliggenhet: (se kart på neste side) Området ligger øst i Nordmarka, nesten på grensen til Nittedal. Det strekker seg fra Skar i Maridalen i sør til Kalvsjøen i nord, og fra Rottungen og Stutehaugen i vest til Lørenskog i øst.

Geologi og geografi

Kambrosilurflaket som befinner seg her er det største i selve Oslomarka og representerer som sådan et viktig forskningsmessig felt for kambrosilursedimentene mot nord-øst. Nittedalsfeltets lava-lagrekke er en av de mest komplette i Oslofeltet og representerer også for lavaene den nordøstligste utløper i denne del av Oslofeltet. Området er viktig som referanse- og forskningsområde med spesiell og innviklet geologi.

Zoologi

Dyrelivet i området er rikt.

Vern, skjøtsel

Vaggesteinskollen naturreservat, som er administrativt fredet av Oslo kommune, ligger innenfor området. De vitenskapelige og pedagogiske interessene i området tilsier vern etter naturvernloven. Området er foreslått vernet som landskapsvernområde i miljøverndepartementets flerbruksplan (L-42).

Området bør ikke forringes med store tekniske inngrep, og bør skånes for bl.a. hyttebebyggelse.

15. MYRENE ØST FOR FINNTJERN (se kart side 104)

Areal Ca. 1,3 km²

Beliggenhet: Området ligger vest for Lørenskoghøgda i sammenheng med det foreslåtte vernete området på Mellomkollen. Flere av myrene er berørt av den relativt nye bilvegen gjennom området som går like sør for Finntjern.

Botanikk

De kambrosiluriske, kalkrike bergartene har her gitt grunnlag for en rik vegetasjon med en rekke interessante

arter, bl.a. sjeldne rikmyrmoser og kildemoser. Også fastmarksvegetasjonen er rik i området.

Stygge spor etter tømmertransport, snauhogster på fastmarka og store kvisthauger i myrkantene skjønner området.

Vern

De vitenskapelige verdiene i området tilsier vern etter naturvernloven. Foreslått vernet i Miljøvern-departementets flerbruksplan for Oslomarka.

16. og 17. SKILLINGEN OG JOMFRUPUTTEN

Areal Ca. 120 da. og ca. 80 da.

Beliggenhet: Myrene ligger like vest for grensa mot Nittedal kommune, nordøst for Sandemosen.

Botanikk

Rikmyrer med interessante plantearter. Bl.a. finnes rome (Narthesium ossifragum) på en av sine nordligste lokaliteter på Østlandet.

Vern

Myrene er foreslått vernet som naturreservater i Miljø-verndepartementets flerbruksplan for Oslomarka.

Stadsfysikus har tidligere foreslått myrene tatt med i Fylkesmannens utkast til verneplan for myrer. Forekomsten av rikmyr tilsier vern etter naturvernloven.

18. MARIDALEN (se kart side 106)

Areal Ca. 13,8 km²

Beliggenhet: Området grenser i sør til byggesonen, strekker seg rundt Maridalsvannet og halvveis inn i selve Maridalen til et lite stykke forbi Dausjøen.

Geologi og geografi

Maridalen er det best undersøkte og rikeste kvartær-geologiske felt i Oslo. Akertrinnnet har sin hovedavsetning her, og Maridalsvannet er et utmerket eksempel på en moreneoppdemmet sjø. I Grøndalen mot Dausjøen finner vi det fineste området med jettegryter i Oslomarka, hvor også den største kjente jettegryten nær Oslo finnes, 3,5 meter i diameter. Som dalform er også Maridalen verneverdig.

Som kulturlandskap er Maridalen sterkt verneverdig.

Forskningsmessig har Maridalen stor verdi som referanseområde for kvartærgeologiske avsetninger.

Maridalen er et av de faste ekskursjons- og kursområder i kvartærgeologi og naturgeografi og er, med sin varierte og rike geologi, velegnet for undervisning på alle undervisningstrinn.

Vern

Deler av området er tidligere foreslått vernet i utkast til flerbruksplan for Oslomarka. Kulturlandskapet, de naturvitenskapelige og pedagogiske verdier i området tilsier vern etter naturvernloven.

Vern av Mellomkollen

Av Erik Arnkværn

I "Flerbruksplanen for Oslo kommunes skoger" er skogen i deler av Mellomkollenområdet lagt ut som "bevaringsskog" som inntil videre skal ligge urørt. I 1976 ble det også fremmet forslag om at et større område rundt Mellomkollen skulle vernes etter naturvernloven. (Red.anm.: Se artikkelen "Verneområder Mellomkollen, Mari-dalen m.m.")

Vi skal ikke her gå nærmere inn på grunnlaget for verneforslaget. Det vil kreve en omfattende naturfaglig beskrivelse. For å yte området rettferdighet måtte vi videre ta med sentrale avsnitt fra Markas historie. Vi burde også ha hjelp av kunsten for å formidle de kvaliteter dette området huser. Likevel blir det noe vesentlig igjen som vi bare kan få del i ved å streife om og sanse og oppleve området med den rikdom av inntrykk og opplevelser det har å by på.

I artikkelen her skal jeg gjøre litt nærmere rede for arbeidet med å gi Mellomkollenområdet eget vern etter naturvernloven.

I "Utkast til flerbruksplan for Oslomarka" som Miljøverndepartementet la fram i 1976 ble det foreslått at en rekke områder i Marka skulle vernes etter naturvernloven. Mellomkollen ble foreslått lagt ut som landskapsvernområde.

Omtrent samtidig ble det gjort endringer i skogloven for å kunne ta bedre vare på verne- og friluftsinnteressene i skogbruket. Skogloven fikk et tillegg til formålsparagrafen: " Videre skal det legges vekt på skogens betydning som rekreasjonskilde for befolkningen, som viktig del av landskapsbildet, som livsmiljø for planter og dyr og som områ-

der for jakt og fiske ". Loven fikk også en § 17b om "Skog-områder av særlig verdi for friluftsliv og naturvern". Denne paragrafen har gitt hjemmel for "Forskrift om skogbehandling og skogsdrift for skoger i Oslo og nærliggende kommuner" ("Markaforskriftene").

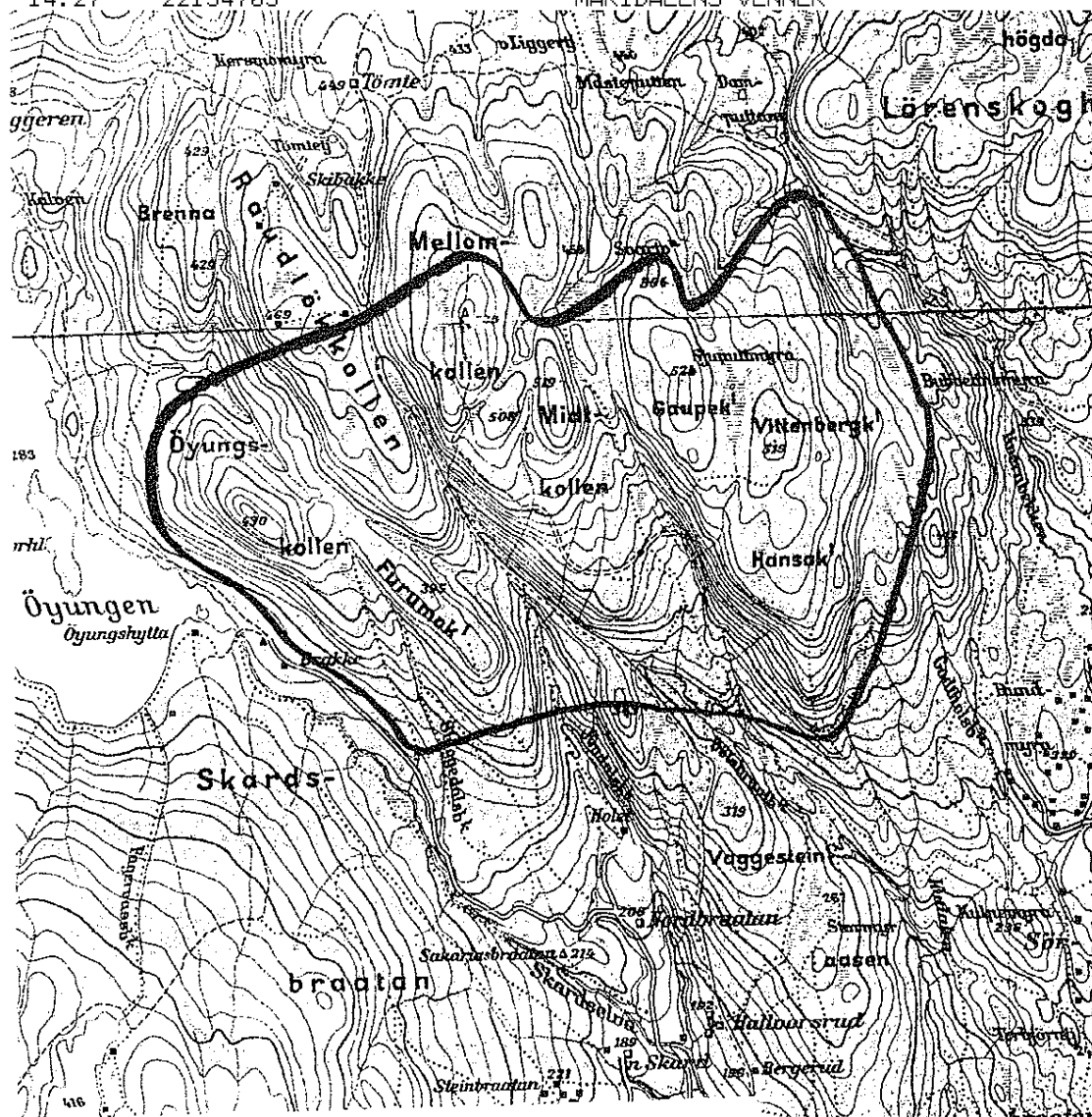
Gjennom skogloven med "Markaforskriftene" har skogbruket uttrykt et ansvar for og en vilje til flersidig bruk av Marka. Og det er skoglovgivningen som i dag gir grunnlaget (hjemler) for praktiske og konkrete reguleringer mellom brukerinteresser i det meste av Marka. ("Markaforskriftene" kan en få ved henvendelse til skogbruksmyndighetene).

I et landskapsvernområde i skog skal hensynet til vern forenes med næringsmessig skogbruk. Normalt skal ikke vernet medføre vesentlig økonomisk tap for skogbruket. Der formålet er å generelt bevare plante- og dyreliv og et vakkert landskap med et variert og stabilt skogbilde, er det spørsmål om flerbruk hvor en må vurdere og avveie de forskjellige interesser mot hverandre og forsøke å finne fram til kompromissløsninger.

Med de målsetninger og retningslinjer som gjelder for skogbruk i Marka ("Markaforskriftene") kan det bli ganske små forskjeller på skogbruk i et landskapsvernområde og i den øvrige skogen i Marka. Dermed synes det også mindre aktuelt å legge ut landskapsvernområder i skog der det er spørsmål om å generelt ta vare på plante- og dyreliv og landskapsbilde.

En del skogområder har imidlertid vernekvaliteter som ikke kan opprettholdes uten at det legges omfattende restriksjoner på de fleste aktiviteter. Her kan det være spørsmål om å prioritere vernet avgjort foran andre interesser og verdier ved å frede området som reservat etter naturvernloven.

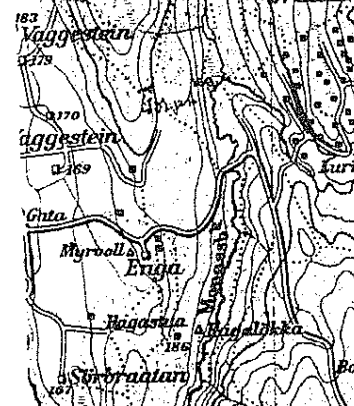
Mellomkollen er et av de områdene som har slike høge vernekvaliteter. Det har en variert og interessant geologi og geomorfologi (Landskapsformer). Sammen med vanntilgang, klima og løsavsetninger er dette med og bestemmer plante-

Aktuelt naturreservat
er innsirklet.

Kart: Norges geogr. oppm.
 1919-35. Delvis ajour 1961.

Målestokk: 0 250 500 750 1000 m

livet som er meget artsrikt med stort mangfold i vegetasjonen. Dette igjen gir rom for et rikt dyreliv.

Det er lenge siden det har vært hogst i store deler av området, noe som har gitt plante- og dyreliv anledning til en stabil utvikling over lang tid. Dette har skapt kvaliteter det er viktig å ta vare på, og "Flerbruksplanen for Oslo kommunes skoger" har sikret større deler av området ved å legge det ut som "bevaringsskog".

Framveksten av det moderne skogbruket med intensiv utnyttelse av skogens trevirke og produksjonspotensiale har også gjort det mer aktuelt å sikre et utvalg områder med barskog som "naturdokumenter" og som områder for forskning og undervisning. For de som ønsker å oppleve gammel skog og skogsamfunn som utvikler seg uten påvirkning av skogbruk, vil disse områdene være verdifulle opplevelsese- og studieområder.

Miljøverndepartementet har satt i gang arbeidet med en landsplan for barskogsreservater. Mellomkollen er vurdert i denne sammenheng. Ikke uventet viser det seg at området har mange og interessante kvaliteter som gjør det aktuelt å legge det ut som barskogsreservat.

Omfanget av et verneområde - vurdert ut fra de naturfaglige verdier (geologi, landskapsformer, vegetasjon, skogkvaliteter, egenartet natur) - er antydnet på kartet på neste side. Det gjenstår en nærmere avgrensning. Størrelsen på området, og hvilke verneverdier som særlig bør sikres i Mellomkollen, må vurderes i sammenheng både med andre områder som er foreslått vernet i Marka, og med andre aktuelle barskogsreservater i regionen. Resultatet av disse vurderinger vil kunne foreligge vinteren 87/88.

- - - - -

Erik Arnkværn er ansatt i Miljøvern avdelingen hos Fylkesmannen i Oslo og Akershus.

Maridalens Venner

MARIDALEN
0809 Oslo 8

Postgiro: 2084697
Chr. Bank og Kreditkasse
6080.63.29951

Oslo, 31/1 1987.
Maridalen, den.....

Fylkesmannen i Oslo og Akershus
Postboks 8111 Dep.,
0032 Oslo 1.

Vedr. Østlandske naturvernforenings krav av 25/1-87 :
"Innføring av midlertidig vern av viktig kulturminne og markamiljø".

Et flertall av styremedlemmene i Maridalens Venner har i opptil 30-40 år brukt området innenfor Skar - Sørbråten - Damputtene - Finntjern - Kalvsjøen - Liggeren - Gåslungen - Øyungen-Skarselva - Skar som friluftsområde til alle årstider.

Dette er et område med usedvanlige naturhistoriske kvaliteter. En stor del av området er på grunn av naturforholdene vanskelig tilgjengelig for moderne skogsdrift og har derfor heldigvis fått ligge i fred.

Oslo kommune har lenge vært klar over områdets spesielle kvaliteter og i 1961 var Vaggestenskollen naturreservat en realitet. Naturreservatet omfatter området omkring Hansakollen, Vittenbergkollen, Gaupekollen og Sjøputtmyra.

De nordlige og vestlige deler av det området som vi nevner i 1. avsnitt av dette brev tilhører ikke Oslo kommune og har vært gjenstand for omfattende flatehogst.

Høsten 1985 ? var det sterke reaksjoner fra publikum over hvordan hogst og bruk av tunge moderne skogsmaskiner hadde ødelagt natur og terreng på nordsiden av Mellomkollen.

Nå står altså et område mellom Raudløkkollen og Mellomkollen for tur. Her går den gamle kjerreveien mellom Maridalen og Tømte.

I Maridalens Venners års-skrift 1983/84 har vi publisert en artikkel "På oppdagerferd til Tømte" (s.23 - 41) bygd på omfattende undersøkelser. Innholdet i artikkelen burde tilsi at skogen mellom Mellomkollen og Raudløkkollen får stå i fred for flatehogst og bruk av moderne skogsmaskiner.

Vi støtter Østlandske naturvernforening og ber samtidig om at arbeidet med en verneplan for en størst mulig del av hele det først nevnte området blir intensivert.

./. Vedlagt et eksemplar av Maridalens Venners årsskrift 1983/84.
Kopi av dette brev er sendt de samme som Naturvernforeningen har sendt sitt krav til.

For vegne av styret i Maridalens Venner

Sheldon Reinholdt
Sheldon Reinholdt (Formann)
Grefsenveien 62, 0487 Oslo 4.

FYLKESMANNEN I OSLO OG AKERSHUS

Kontoradr.: H.Heyerdahls gate 1
Telefon (02) 429085 - Postboks 8111 DEP. - 0032 Oslo 1

Østlandske naturvernforening
Postb. 6804 St Olavs pl.
0130 OSLO 1

Deres ref.
GA 25.01.87

Vår ref.(bes oppgitt ved svar)
471.12 001088
Arkiv J.nr.

Dato
9.mars 1987

KRAV OM INNFØRING AV MIDLERTIDIG VERN AV VIKTIG KULTURMINNE
OG MARKAMILJØ.

Vi viser til brev av 25.01.87 og befarings 09.02.87.

Det området ØNV krever midlertidig vernet - et område langs den gamle kjerreveien fra Tømte og sørover mot "passet" mellom Raudløkkollen og Mellomkollen - er en del av det foreslåtte landskapsvernområde "Mellomkollen" (Utkast til flerbruksplan for Oslomarka, Miljøverndepartementet 1976).

Løvenskiold-Våkerø søkte om hogsttillatelse i det her aktuelle området i juni 1983 og det ble avholdt befarings 05.07.83.

Fylkesmannen anså hogstforslagene vel begrunnet og tilrådte de omsøkte hogstene under de forutsetninger som var nevnt i søknaden og de retningslinjer en kom fram til under befaringen.

I brev av 11.08.87 ga Landbruksdepartementet, etter samråd med Miljøverndepartementet, tillatelse til de omsøkte hogstene.

Det området ØNV ønsker vernet har uten tvil kvaliteter knyttet til egenart, kulturminner og opplevelsesrikdom som rager høgt i Markasammenheng. ØNV's krav er også støttet av flere andre organisasjoner (konf. liste over adressater, kopi, nedenfor).

Fylkesmannens vurdering av hogstøknadene ble gjort på grunnlag av de retningslinjer som gjaldt for skogbruk i et landskapsvern-område og den kunnskap vi hadde om Mellomkollen gjennom det arbeid vi hadde gjort med verneforslaget i løpet av 1978 - 79. En senere vurdering av områdets kvaliteter i barskogsreservat-sammenheng konkluderer med at området hvor det er gitt hogsttillatelse ikke når opp til vern som skogsreservat etter naturvernloven (H. Korsmo feb. 87).

Brevet fra ØNV og de andre organisasjonene markerer at det aktuelle området har kvaliteter som gjør det til et høgt skattet Markamiljø. Vi kan imidlertid ikke se at det har kommet fram nye og vesentlig momenter som tilsier en helt endret vurdering av den skogbruksmessige behandling av området.

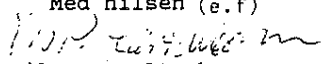
Fylkesmannen har derfor, i samråd med Miljøverndepartementet, kommet til at det ikke er grunnlag for å anmode om at hogsttilatelsen trekkes tilbake. Ut fra verneverdiene og det vernefor-slag vi nå arbeider med er det heller ikke aktuelt å innføre et midlertidig vern i området.

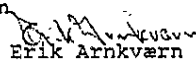
Etter befaringen 9. februar og en anmodning fra Oslo og Omland Friluftsråd om så forsiktig hogstføring som mulig langs kjerreveien (brev av 10. februar), har en fra Løvenskiold- Vækerø, skogavdelingen foretatt en nøye gjennomgang av slike ytterligere muligheter.

I brev av 16.02.87 til Landbruksdepartementet meddeler Løvenskiold-Vækerø at det er gitt en fornyet instruks om at praktisk talt all skog på oversiden og langs veien skal spares inntil videre. Videre vil et parti på toppen langs vestre kant kun bli plukkhogget og den innerste del av arealet vil også bli spart for at en ved et senere tidspunkt kan forsøke å lage en bra overgang til et eventuelt reservat i naboeiendommen.

Den nye instruksjonen viser at det er lagt stor vekt på hensynet til naturkvaliteter, kulturminne og opplevelsesverdier. Fylkesmannen vil bemerke den positive og konstruktive plan som her er lagt fram for skogsdrifta i et verdifullt flerbruksområde.

Med hilsen (e.f)

Nils P. Kaltenborn

Erik Arnkværn

Kopi:

Løvenskiold-Vækerø, skogavdelingen

Maridalens venner

Oslo og Omland Friluftsråd

Oslo og Omegn Turistforening

Norsk Botanisk forening, Østl.avd.

Landbrukskont. i Oslo, Lørenskog og Rælingen

Skogbruksetaten.

Fylkeslandbr.k. i Akershus og Oslo

Skogbruksetaten

Landbruksdepartementet, skogavdelingen

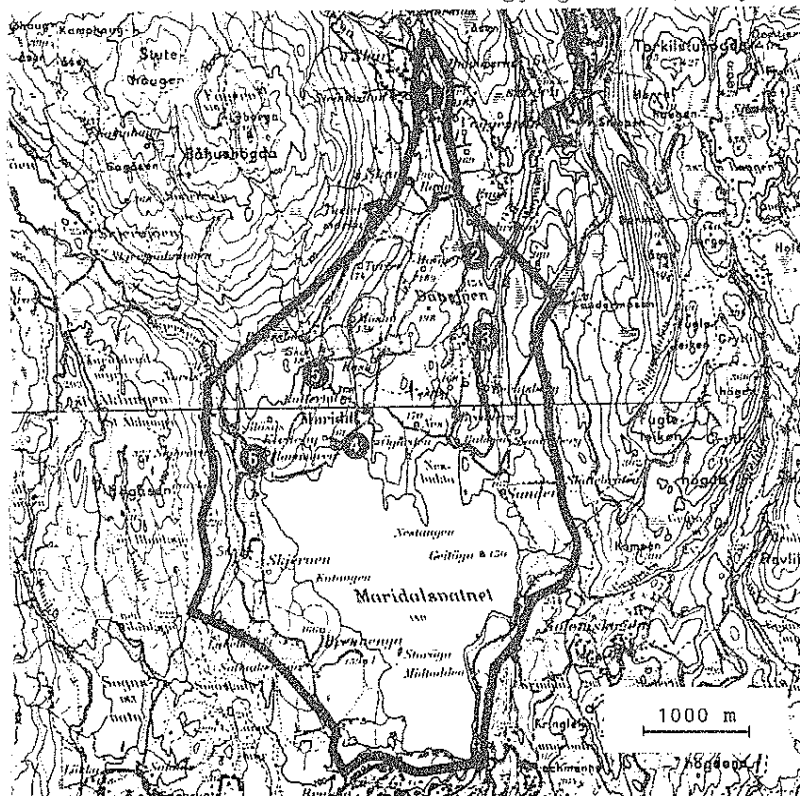
Miljøverndepartementet, naturvernavingdelinga

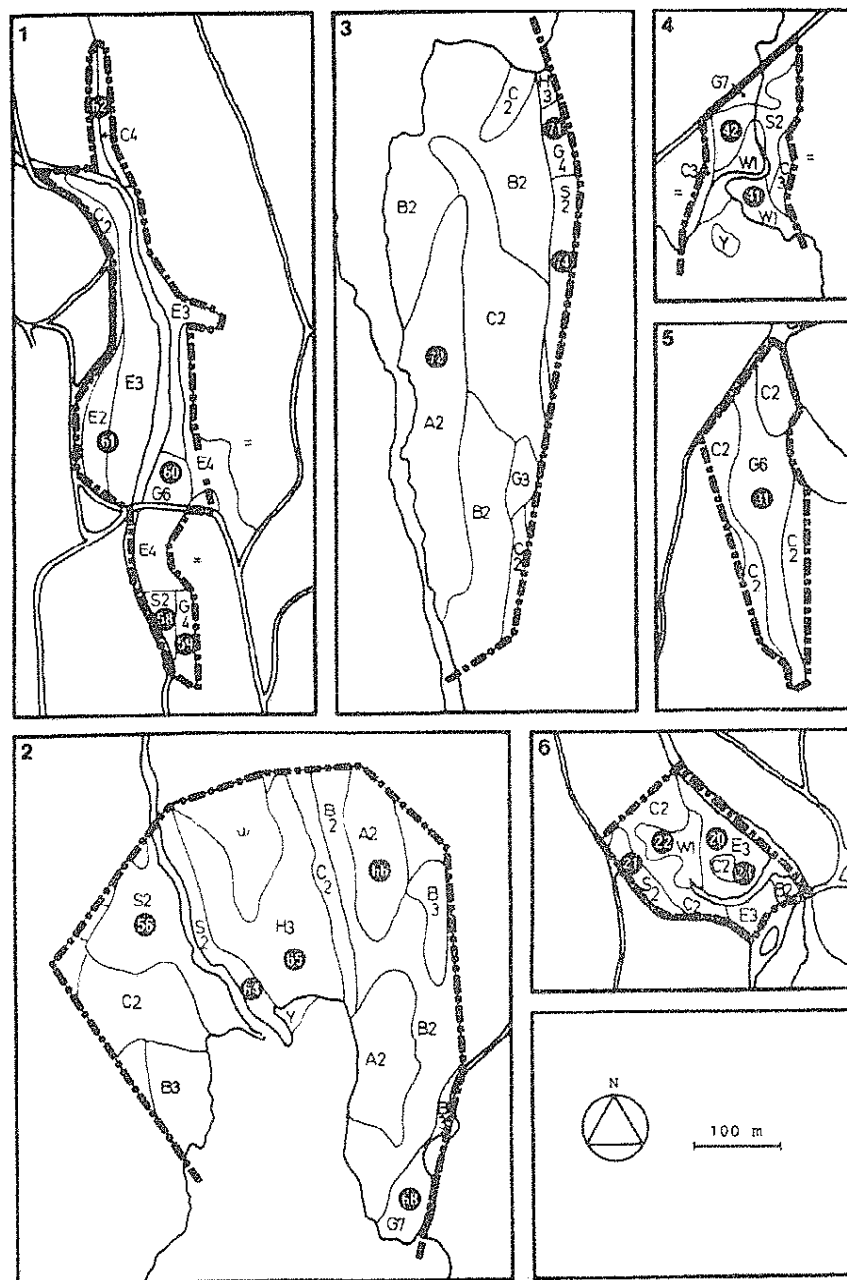
Botanisk undersøkelse av verneverdier

Etter oppdrag av Oslo helseråd, kontoret for natur- og miljøvernssaker gjennomførte cand.scient. Øyvind H. Rustan og cand. real. Gees Bronger en omfattende undersøkelse rundt Maridalsvannet og oppover Maridalen sommeren 1982. På 85 lokaliteter ble all vegetasjon artsbestemt og det ble foretatt en vurdering av den enkelte lokalitets særpreg og verneverdi.

Resultatet er blitt et hefte på 115 sider i A4-format
inklusive fotografier, kart og tabeller. ISBN 82-7309-020-5

6 lokaliteter fant man var av spesiell interesse og materialet omkring disse er tillatt gjengitt nedenfor.

Figur 24. Detaljkart for områder med nasjonal og regional verneverdi.

7.1. Nasjonal verneverdi

To områder i Maridalen har verneverdier av nasjonal interesse (fig. 23,24, tabell 4). I tillegg til lokaliteter med vegetasjon av nasjonal interesse, inngår bestand med regional og lokal verneverdi, samt bestand uten verneverdi. Karakteristisk for områdene er et stort mangfold både floristisk og av velutviklete vegetasjonstyper. Områdene bør sikres i henhold til lov om naturvern.

Område 1: Skarselva ved Skar

Området omfatter velutviklet, nasjonalt verneverdig edellauvskog av typene gråor-askeskog (E2) og gråor-heggeskog (E3) på lok. 61. I tillegg inngår regionalt verneverdige bestand av svartorsumpskog (G6) på lok. 60 og høystaudegranskog (C4) på lok. 62. Forekomsten av flere typer og utforminger gjør området meget interessant i vernesammenheng (Bronger & Rustan 1983:20). Tilgrensende, lokalt verneverdige bestand av gråor-istervierkratt (G4) på lok. 59 og rik fukteng (S2) på lok. 58 bør inngå i et verneområde. Området har et stort mangfold og er svært artsrikt med flere interessante arter.

Område 2: Dausjøen N

Området omfatter den nasjonalt verneverdige Sørbråtemyra på lokalitet 65 (Bronger 1984). Myra utgjøres av et kompleks der intermedieær myr dominerer. Myrflaten dekker et stort areal, og flere sjeldne og interessante arter forekommer på lokaliteten. Bortsett fra noe forsøpling er myra lite berørt. Tilgrensende rik fukteng (S2) i elvedeltaet på lokalitetene 56 og 64 er fint utviklet og har stor verneverdi. I området inngår lokalt verneverdige bestand av lav- og lyngrik furuskog (A2) på lok. 66 og gråor-trollheggskog (G7) på lok. 68. Småbregnegranskog (B3), lågurtgranskog (C2), samt nøkkerose- og tjønnakessamfunn (Y) finnes også innen området.

7.2. Regional verneverdi

Fire områder i Maridalen har verneverdier av regional interesse (fig. 23,24, tabell 4). I tillegg til bestand med regional verneverdi inngår ofte lokaliteter med lokal verneverdi og lokaliteter uten verneverdi. Områdene er enten mindre i areal, har mindre mangfold eller har mindre sjeldne vegetasjonstyper enn de nasjonalt verneverdige områdene. Områdene bør sikres i henhold til bygningsloven.

Område 3: Dausjøberget

Området omfatter et regionalt verneverdig bestand med lav- og lyngrik furuskog (A2) på lok. 72. Skogen er lite berørt, og meget fin estetisk. I området inngår også blåbærgranskog (B2), lågurtgranskog (C2), samt kulturpåvirket gråor-istervierkratt (G4) på lok. 71 og rik fukteng (S2) på lok. 74.

Område 4: Lautabekken ved Maridalsvannet

Området omfatter et delta med våtmarksområde. Våtmarken utgjøres av velutviklet fattig starrsump (W1) på lok. 41 og rik fukteng (S2) på lok. 42. Ytre soner mot vannet domineres av nøkkerose- og tjønnakssamfunn (Y). Vegetasjonstypene dekker et stort areal og er lite berørte. Langs kantene finnes vanlig hagemarkskog (C3) og i N gråor-trollheggskog (G7).

Område 5: Hønefoten

Området omfatter regionalt verneverdig edellauvskog av typen svartorsumpskog (G6) på lok. 31. Bestandet er av spesiell utforming (Bronger & Rustan 1983:67) og lite kulturpåvirket. Flere av artene er sjeldne og interessante. Tilgrensende gransumpskog (G3) og lågurtgranskog (C2) inngår i området.

Område 6: Skjærsjøelva ved Hammeren

Området omfatter regionalt verneverdig edellauvskog av typen gråor-heggeskog (E3) på lok. 20 (Bronger & Rustan 1983:65). Bestandet har urskogspreg og er lite berørt. Det grenser til lok. 23 med lite berørt lågurtgranskog (C2). På lok. 22, i en sidearm til elva, finnes et velutviklet bestand med fattig starrsump (W1). I området inngår også rik fukteng (S2) på lok. 21 og blåbærgranskog (B2).

7.3. Lokal verneverdi

En stor del av de undersøkte områdene inngår i denne kategorien (fig. 23). Av tilsammen 85 undersøkte lokaliteter har 38 lokal verneverdi. Områdene har bare interesse innenfor Maridalen og omfatter enten små bestand eller mindre sjeldne vegetasjonstyper.

OSLO KOMMUNE

SKOGVESENET

Mailundvn. 21 - Oslo 5

Sentralbord tlf. 22 75 60

Maridalens Venner
Maridalen

Arkivnr.

J. nr.

Deres saksbehandler

Deres henvendelse av

Vår saksbehandler

Dato

AA/SS

22. april 1986.

SVAR PÅ BREV AV 17. MARS 1986

Skogvesenets bygningsavdeling takker for oppmerksomheten og den ros som er gitt over skogvesenets byggemasse og vedlikehold av samme.

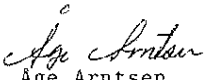
Skogvesenet har på årets budsjett avsatt kr. 80.000,- til restaurering i Maridalen. Beløpet fordeles med kr. 50.000,- til Skjervensaga for isolering m.m. og kr. 30.000,- til Stensrud for isolering av gang m.m., begge stedene vil i tillegg få bad og WC innlagt.

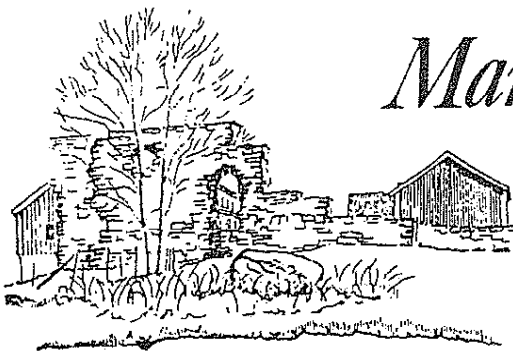
For Neskrokens vedkommende er det ikke planlagt noe større vedlikeholdsprogram i år, men alle bygninger trenger en utvendig maling. Sittpå og Nordby vil bli planlagt restaurert/repasert i 1987.

Det kan nevnes at skogvesenet har 61 boliger uten WC og 25 uten bad og en samlet grunnflate på 33.725 m² på vedlikeholdsbudsjettet, og en prioritering av oppgavene kan være vanskelig.

Vi håper på forståelse for dette.

Bj. Mjaaland
skogsjef

Age Arntsen
fung. avd.sjef

Maridalens Venner

MARIDALEN
0809 Oslo 8

Postgiro: 2084697
Chr. Bank og Kreditkasse
6080.63.29951

Maridalen, den 7. februar 1987.

Sheldon Reinholdt
Grefsenveien 62
0487 Oslo 4.

Skogvesenet,
Mailundveien 21,
0569 Oslo 5.

En takk og noen ønsker.

Vi viser til vårt brev av 17/3-86 og Skogvesenets svar av 22/4-86.

Vi har satt stor pris på at Skogvesenet planlegger å restaurere/repasere Sitt på og Nordby i 1987 og at man mener at alle bygninger trenger utvendig maling. Vi antar at Skogvesenet ved å skrive dette antyder at utvendig maling også snart vil bli foretatt. Det vil også glede mange.

Men vi fikk ingen reaksjon på våre 2 siste ønsker og spørsmål, nemlig planering og tilplanting av sandtaket ved Nordbråten og ønsket om uttynning av ungskogen på 2-4 utsiktspunkter langs skogsbil- og turveien nordover fra Midtødden på østsiden av Maridalsvannet. Naturopplevelsen på disse stedene var tidligere ganske enestående.

Hvilke muligheter har Skogvesenet for å realisere våre ønsker?

- - - - -

Dernest vil vi ta opp en ny sak.

På vårt årsmøte i november 1986 kom det fram noen kommentarer til at de 2-3 brakkene som brukes av skuespillerne under det årlige Maridalsspill står ved tunet på Søndre Kirkeby hele året. Som hovedansvarlige bak Maridalsspillet er vi enige i at brakkene er skjemmende.

Har Skogvesenet kapasitet til å bringe dem fram og tilbake en gang i året fra/til en mer egnet lagerplass i Maridalen? Vi kunne t.eks. tenke oss at brakkene kunne stå på lagerplassen på den gamle Skjerven-saga.

Vennligst

Sheldon Reinholdt
Sheldon Reinholdt
Formann

Oslo kommune
Skogvesenet

HH/RJ

Maridalens Venner
v/Sheldon Reinholdt
Grefsenveien 62
0487 OSLO 4

Oslo, 9. mars 1987

Vi viser til Deres brev av 7. februar 1987.

I brevet tar dere opp spørsmål om sandtaket ved Nordbråten i Maridalen. Vi kan opplyse at skogvesenet er innstilt på å planere og plante til sandtaket etter hvert som vi bruker opp sandforekomstene i området.

Vi er videre enig i at Midtoddveien er en attraktiv turvei hvor en har muligheter for fine utsyn over Maridalsvannet. Til sommeren vil skogfullmektig Helge Haakenstad se nærmere på om vi kan tynne ut og åpne skogen på noen steder langs veien slik at utsiktspunkter skapes.

Vi kan ellers love at vi skal flytte de 2 - 3 brakkene på Søndre Kirkeby til/fra lagerplass på Skjerven-saga hver sommer.

Vennlig hilsen

Bj Mjaaland
skogsjef

Helge Haakenstad
Helge Haakenstad
skogfullmektig

Vedtekter for Maridalens Venner

Vedtatt på konstituerende generalforsamling 9. juni 1970 med endringer på generalforsamlingene 30.mai 1972, 28. mai 1975, 30. november 1977 og 29. november 1979.

§ 1. Navn

Foreningens navn er Maridalens Venner.

§ 2. Formål

Foreningens formål er å bevare Maridalens nåværende bebyggelse og miljø. Den vil arbeide for å bevare dalens særegne karakter og forhindre rivning av nåværende bebyggelse. Den vil videre arbeide for å øke interessen for dalen som friluft- og rekreasjonssted for innbyggerne i Oslo og omegn. Forendingen vil arbeide for å hindre forurensning og tilsøpling av dalen, og verne om ting av historisk og kulturell verdi. Foreningen vil søke å samarbeide med myndigheter, grunneiere, dalens velforeninger, organisasjoner og skoler. Foreningen er politisk nøytral.

§ 3. Medlemskap

Foreningen er åpen for enkeltpersoner, familier og organiserte grupper. Hvert medlemskap representerer en stemme og en valgbar person. Det er anledning til å tegne støttemedlemskap.

§ 4. Foreningens ledelse

Foreningens styre består av 5 medlemmer, valgt for 2 år. Av disse velges det 3 det ene året og 2 det neste. 2 medlemmer velges blant Maridalens beboere.x)

Hvert år velges to varmenn og to revisorer. Formann velges særskilt på generalforsamlingen. Styret konstituerer seg selv med nestformann, sekretær og kasserer. Styret kan opprette særutvalg.

§ 5. Styrets plikter

Styret har den daglige ledelse av foreningen. Formannen innkaller til styremøter. Styret innkaller til medlemsmøter og generalforsamlinger. Medlemsmøter avholdes når dette anses nødvendig. Styret er beslutningsdyktig når minst 3 medlemmer (varmenn) er tilstede og samtlige har fått innkalling. Sekretæren

fører foreningens protokoller. Kassereren har ansvaret for regnskapet, medlemskartoteket og kontingentinnbetalingen. Styret forvalter foreningens midler, men større saker må først godkjennes av medlemsmøte eller generalforsamling.

§ 6. Kontingent

Kontingenten gjelder kalenderåret. Kontingenten må være innbetalt innen 1. oktober eller etter 2 påminnelser. Hvis kontingenten ikke betales i tide, regnes medlemskapet som opphørt. Kontingentens størrelse fastsettes av generalforsamlingen.

§ 7. Generalforsamlingen

Generalforsamlingen er foreningens øverste myndighet. Den holdes hvert år innen utgangen av november og innkalles med minst 2 ukers varsel. Forslag som ønskes behandlet, må være innsendt til styret innen 1. oktober. Generalforsamlingen skal behandle:

1. Valg av dirigent
2. Årsberetning
3. Regnskap
4. Innkomne forslag
5. Fastsettelse av kontingent
6. Valg

§ 8. Ekstraordinær generalforsamling

Ekstraordinær generalforsamling kan avholdes når styret finner det nødvendig eller når minst 1/5 av medlemmene krever det. En slik generalforsamling innkalles med minst 2 ukers varsel, og dagsorden settes opp av styret.

§ 9. Vedtektsendringer

Forslag om vedtektsendringer må behandles på ordinær generalforsamling og vedtas med 2/3 flertall.

§ 10. Oppløsning

Forslag til oppløsning av foreningen behandles av den ordinære generalforsamling hvor det kreves 2/3 flertall for å bli vedtatt. Beslutter generalforsamlingen oppløsning med det nødvendige flertall, innkalles det til ekstraordinær generalforsamling, hvor det også kreves 2/3 flertall for å bli vedtatt. I tilfelle oppløsning kan generalforsamlingen bestemme hvordan foreningens midler skal anvendes, under hensyntagen til at midlene benyttes til Maridalens beste.

Vedtekter for Maridalsspillet

Vedtatt på Maridalens Venners ekstraordinære generalforsamling
1. februar 1978.

§ 1. Navn

Navnet skal være Maridalsspillet.

§ 2. Formål

Maridalsspillet vil gjennom sin virksomhet generelt arbeide for å spre informasjon om og øke interessen og forståelsen for Maridalen i historisk og kulturell sammenheng. Dette vil Maridalsspillet spesielt søke å oppnå ved at det hver sommer gjennomføres spill ved Kirkeruinen. I den utstrekning man finner det kunstnerisk forsvarlig, bør man gjøre bruk av lokale krefter ved gjennomføringen av spillet.

§ 3. Styrets sammensetning

Maridalsspilletets styre skal bestå av 5 medlemmer oppnevnt for 2 år. Maridalens Venners styre oppnevner 3 medlemmer og Bydelsutvalg 40 - Marka - oppnevner 2 medlemmer. Det oppnevnes også 1 varamann fra Maridalens Venner og 1 varamann fra Bydelsutvalg 40 - Marka. Fra Maridalens Venner oppnevnes 1 styremedlem det ene året og 2 det neste. Fra Bydelsutvalg 40 - Marka - oppnevnes 1 styremedlem hvert år. Varamann oppnevnes hvert år. Styret konstituerer seg selv med formann, nestformann, kasserer, sekretær og et styremedlem.

§ 4. Styrets plikter

Styret har den daglige ledelse av Maridalsspillet. Formannen innkaller til styremøter. Styret er beslutningsdyktig når minst 3 medlemmer er tilstede. Sekretæren fører spilllets protokoll som det sendes kopi av til Maridalens Venners formann, Bydelsutvalg 40 - Markas formann - samt til de bevilgende statlige og kommunale myndigheter. Styret er ansvarlig for at en forsvarlig økonomisk ramme holdes.

§ 5. Regnskap og årsberetning

Maridalsspilletts styre skal ved sesongens avslutning framlegge årsberetning og revidert regnskap for Maridalens Venners generalforsamling og Bydelsutvalg 40 - Marka - hvoretter årsberetning og revidert regnskap oversendes de bevilgende statlige og kommunale myndigheter.

Regnskapet skal være revidert av 2 revisorer, 1 oppnevnt av Maridalens Venner og 1 oppnevnt av Bydelsutvalg 40 - Marka.

§ 6. Oppnevning av representanter

Representanter til Maridalsspilletts styre oppnevnes i desember hvert år.

§ 7. Vedtektsendringer

Forslag til endringer av disse vedtekter må behandles på Maridalens Venners ordinære generalforsamling og vedtas med 2/3 flertall.

§ 8. Oppløsning

ved et eventuelt opphør av Maridalsspillet tilbakeføres gjenværende bevilgede penger til de bevilgende myndigheter. Aktiva forøvrig tilfaller Maridalens Venner.

x) I denne forbindelse lokaliseres Maridalen å ligge innenfor disse grenser:

Maridalsoet, Langsettløkka, lysløypa til veidele nordover langs Maridalsvannet, Grytebekken, Store Gryta, Nittedals grense til Lørenskog, Gaupekollen, Øyungsdammen, Fagervann, Skjærstjødammen, Ullevålseterveien, Ankerveien til Sognsvann, østover over Grinda, nord for bebyggelsen, Peder Ankers vei østover, Brekke, anleggsveien, Maridalsoet.

Årsberetning for Maridalens Venner 1986.

1. Styret.

Styret har i 1986 hatt følgende sammensetning:

Formann	-	Sheldon Reinholdt
Nestformann	-	Tore Furuberg
Sekretær	-	Solveig Holm
Kasserer	-	Egil Kvande
PR-sjef	-	Olaf Gulbrandsen

Varamedlemmer: Per Pedersen og Ulf Thorshaug

2. Andre tillitsverv.

Revisorer: Tore Brodin og Inger Johanne Knudsen

Valgkomite: Olaf Lørenskogen, Øivind Øiestad, Eilev Granum

3. Styremøter.

Styret har hatt 6 styremøter, hvorav 2 hovedsakelig har vært arbeidsmøter med utsendelse av årsskriftet 85/86 og innkalling til årsmøtet 1986.

Styret har ellers samarbeidet over telefon og gjennom uformelle kontakttreff i forbindelse med aktuelle saker.

4. Årsmøtet 1985.

Årsmøtet ble holdt på Maridalen skole 27/11-85. 39 medlemmer var til stede. Årsmøtesakene i henhold til vedtektenes § 7 ble behandlet.

Etter årsmøtet var det et åpent møte for medlemmer og andre interesserte. Dette samlet 63 deltagere. Temaet var : " Hva blir Maridalens fremtid ? Utbygging, nedbygging eller vern ? "

Fung. avd.sjef Richard Malinowski fra Byplankontoret holdt et interessant foredrag med illustrasjoner hvor han analyserte de oppdrag politikerne gir Byplankontoret og de problemstillinger etaten derved stilles overfor.

5. Medlemstallene.

Medlemsoversiktene viser følgende utvikling:

Pr. 1/11-83	:	474	medlemmer
" " 84	:	556	"
" " 85	:	670	"
" " 86	:	732	"

Medlemstallet har derved økt med ca. 54 % på 3 år. 234 av medlemmene meldte seg inn i foreningens 5 første år (1970 - 1974). 60 av medlemmene bor i Maridalen - Sørbråten - området. Ca. 390 bor i postdistrikt 4 og 8 (de 60 ikke medregnet). Ca. 50 bor utenbys og utenlands (Fra Vadsø til Zambia). Resten, ca.232, bor spredd utover hele Oslo.

Medlemsøkningen er en nettoutvikling fordi det er årlig frafall p.g.a. dødsfall, flytting til ukjent adresse, enkelte utmeldinger og strykninger p.g.a manglende kontingentinnbetaling tross gjentatte purringer.

6. Medlemsverving.

a) Ved velvillig imøtekommenhet fra postkontorene på Korsvoll, Kjelsås, Grefsen og Torshov har vi hatt hengende verveplakat, de 3 siste årsskrift og en eske med postgiromedlemskort på et lett synlig sted i ca. 2 måneder på hvert av postkontorene. Det har gitt mange nye medlemmer også i år.

b) Vervestanden under årets Maridalsspill ga få nye medlemmer. 26/6 d.å. møttes 5 representanter for vårt styre og styret i Maridalsspillet til et drøftingsmøte for å finne fram til den best mulige presentasjonsform for Maridalens Venner. Det ble da bl.a. protokollert følgende: " - - Spillstyret tar i høst opp organiseringen av fremtidig PR for Maridalens Venner. Man vil arbeide for at Maridalens Venner før den enkelte forestilling kan presentere seg fra scenen. "

c) Under kulturvandringene vervet vi også noen få medlemmer.

d) I Grefsen menighetsblad Talefoten, januar -86, fikk vi inn 1 side stoff om Maridalen. Halve siden var en betalt innmeldingsblankett som kunne fylles ut og sendes oss. Det førte bare til 5 nye medlemmer. Et liknende opplegg var planlagt i Nordberg menighetsblad, men ble skrinlagt.

7. Utenlandsk interesse.

Som en kuriositet kan vi nevne at man har oppdaget oss i U.S.A. Fra Serial Records Division, Harvard College Library, Cambridge, fikk vi i begynnelsen av 1986 en henvendelse med anmodning om å få tilsendt et eksemplar av alle våre publikasjoner siden foreningens start. Det som var mulig å sende, ble ekspedert og betalt med 40 \$.

8. Årsskriftet 85/86.

Som de senere år ble det laget et årsskrift på 64 s. + omslag. Og som de 2 forutgående år ble det lagt opp til en redaksjonell linje med en blanding av kultur- og naturhistoriske artikler og bilder blandet med dagsaktuelt stoff.

Styret mener denne formen skaper størst engasjement hos alle de som i stigende grad er interessert i Maridalens fortid, nutid og fremtid.

Styrets formann har vært redaktør og teknisk ansvarlig.

Samarbeidet med de senere års trykkeri er svært godt og gir et årsskrift av høy teknisk standard til en meget lav pris.

9. Maridalsspillet 1986.

I henhold til vedtektene oppnevner Maridalens Venners styre 3 og Bydelsutvalg 40 - Marka 2 av et selvstendig arbeidende spillstyre på 5 personer. Dessuten oppnevner begge instanser hver 1 varamedlem. Men spillstyret er bare ansvarlig overfor Maridalens Venner, som fastsetter vedtektene.

Følgende har vært oppnevnt av Maridalens Venner: Ragnhild Storaker (1985-86), Dagfinn Kristoffersen (1986-87), Else Langeland (1986-87) og varamedlem Solveig Holm (1986). Revisor : Inger Johanne Knudsen (1986).

I år ble det satt opp et eventyrspill for barn og voksne. Stykket het "Prinsessa og trollnøkkelen" og er skrevet av Trond Brenne og Magne Olav Brevik. De var også instruktører og skuespillere. Stykket ble veldig godt mottatt av publikum, men pressen ga ingen anmeldelse. Under forestillingene var det mye dårlig vær med regn, torden og kaldt. Av 11 oppsatte forestillinger ble 2 avlyst p.g.a. regn.

Forøvrig henvises til egen årsmelding og regnskap som spillstyret legger frem på generalforsamlingen.

10. Kulturvandring.

Styret arrangerte 2 kulturvandringar fra Kapellet til Nes-kroken lørdag 16/8 kl. 1400 og søndag 17/8 kl. 1400. Vandringene var på 2 timer og lagt slik at publikum kunne delta etter eller før en av Maridalsspillet forestillinger. Det ble annonsert for over kr. 3300,- i Arbeiderbladet og Aftenposten i dagene forut.

Bare 9 personer deltok lørdag (dårlig vær) og nesten 30 på søndag. Det ble vervet medlemmer og solgt årsskrift for ca. kr. 300,-. Formannen var guide med assistanse av kassereren.

11. Gang-/sykkelvei (Brekke-Kapellet)

Så vidt vi kjenner til arbeides det ikke med saken hos myndighetene for tiden.

12. Disposisjonsplan og verneplan.

Styret kjenner ikke til at det arbeides med noen disposisjonsplan hos myndighetene for tiden.

I forbindelse med verneplan-arbeidet har kommunen ansatt en mann som driver registrering av kulturminner.

13. Skar militærforlegning.

Styret har ikke engasjert seg i arbeidet som har foregått for å få endret den snart 20 år gamle avtalen mellom Oslo kommune og Forsvaret som forutsetter at forlegningen innen 1989 skal være omdannet til lager for Forsvaret med minimal bosetning. Maridalen Vel og Bydelsutvalg 40 ønsker større bosetning av hensyn til miljøet og service-institusjoner i dalen. Vårt styre har bedt om at bl.a. kommandantboligen p.g.a. alder og arkitektur bevares. Byantikvaren støtter dette.

Pr. i dag er det ikke avgjort om den gamle avtalen vil bli endret.

14. Nedre Vaggstein gård.

Gården forvaltes for tiden av Skogvesenet og Skolesjefen i samarbeid. Ungdomsskole-elever i Oslo har her for tiden et alternativt skoletilbud med delvis rehabilitering av gården. Opplegget går under betegnelsen Maridals-prosjektet.

15. Golfbanen v/ Brekke.

Heller ikke i år foreligger det noe nytt i saken.

16. Klubbhus for Nydalen skiklubb.

I medlemsbladet for klubben, nr. 1, mars -86, luftes tanken om et nytt klubbhus på Brekke, eventuelt i samarbeid med en golfklubb. Et slikt anlegg vil måtte ligge innenfor Markagrensens. Styret har behandlet saken og besluttet å motarbeide planer som måtte bli lagt frem.

17. Kompostanlegg på Hauger gård.

I følge Aftenposten 29/7-86 har Oslo helseråd vært på befaring på gården i sommer for å se på anlegget som eieren har drevet i en rekke år. Spørsmålet om lovligheten av anlegget har vært under vurdering av Vannverket, Bygningskontrollen og Helserådet.

18. Et brev til Skogvesenet.

Brevet er gjengitt i vårt årsskrift 85/86 s. 30 og datert 17/3. Et svar datert 22/4 opplyser at Sittpå og Nordby vil bli planlagt restaurert/reparert i 1987 og at alle bygninger trenger utvendig maling. Men vårt ønske om å stanse uttaket av sand ved Nordbråten og tynningshogst noen steder langs veien på østsiden av Maridalsvannet for å bedre utsikten og naturopplevelsen ble ikke besvart.

19. Regnskap og økonomi.

Se egen oversikt.

Styret i Maridalens Venner.

MARIDALENS VENNER.

Regnskapsåret 16/11-85 - 15/11-86.

	Inntekter	Utgifter
692 kontingenter	kr. 21500,-	
Renter Kreditkassen	" 1063,16	
Renter Postsp.banken	" 469,-	
Solgt Årsskrifter	" 729,96	
Årsskrift 85/86 inkl. uts.		kr. 10373,20
Årsmøter		" 2320,-
Styremøter		" 565,80
Div. kontorrekv.		" 3010,40
Annonser vedr. "Kulturvandrer."		" 3338,20
Hvervekampanje:		
Annonse i "Malefoten" 936,-		
Folder M.V. 2400,-		" 3336,-
	kr. 23762,12	kr. 22943,60
Overskudd		818,52
	Kr. 23762,12	Kr. 23762,12
	=====	=====

Spesifikasjon av beholdning:

Kassebeholdning	kr. 53,37
Postgirokto. 2084697	" 13106,36
Postsp.bank kto. 517825 (2)	" 9044,-
Kreditkassen " 60806329951	" 16989,66

Sum beholdning pr. 15/11-86

Kr. 39193,39

=====

Regnskapet revidert
og funnet i orden.

Oslo, 15/11 - 86

Carl Thon
forvalter
kasserer

Per F. Lundin Toru Brøttin

STYRET 1987.

		<u>P.tlf.</u>	<u>A.tlf.</u>
Formann:			
Sheldon Reinholdt	Grefsenveien 62, 0487 Oslo 4.	226171	281400
Nestformann:			
Tore Furuberg	Skarseter, Maridalen, 0890 Oslo 8.	425416	
Sekretær:			
Solveig Holm	Kjelsåsveien 188, 0883 Oslo 8.	233168	
Kasserer:			
Egil Kvande	Arne Garborgs vei 20, 0671 Oslo 6.	260773	
PR-sjef:			
Olaf Gulbrandsen	Sørbråtveien 78, 0891 Oslo 8.	422728	
Varamedlem:			
Ulf Thorshaug	Årvollia 23, 0591 Oslo 5.	654481	
Varamedlem:			
Roald Andresen	Lachmanns vei 72 B 0495 Oslo 4.	225546	

= = = = =

Revisorer: Tore Brodin, Ødegården, Maridalen.
Inger Johanne Knudsen, Kasa, Maridalen.

Valgkomite: Olaf Lørenskogen, Lørenskog, Movatn.
Øivind Øiestad, Stabburnv. 6B, 0873 Oslo 8.
Eilev Granum, Sørsvingen 18, 0891 Oslo 8.

NOEN PRAKTISKE OPPLYSNINGER.

Postadresse: Maridalens Venner, Maridalen, 0809 Oslo 8.

Postgiro: 2 08 46 97.

Bankgiro: 6080.63.29951 - Kreditkassen.

Medlemsskap: Enkeltpersoner kr. 25,-. Familier kr. 35,-.
Institusjon/forening kr. 75,-. Pr. år.

Årsskrift: Årsskriftet er inkludert i kontingenten.
Følgende tidligere årsskrift kan skaffes:
'72, '73, '75-'77, '80, 81/82, 83/84, 84/85,
85/86. Disse koster kr.15,- pr. stk.
Jubileumsskrift 1982/83 (84 s.) koster kr.25,-
I tillegg kr. 15,- pr.sending uansett antall
hefter.
Bestill og send penger forskuddsvis pr. post-
giro.

"Kom til den fagre Maridal", boken fra 1972, er utsolgt.